Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος | Ἐν Ἀθήναις, 4 Ὀκτωβρίου 1924 | Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 45

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ις' (Συνέχεια)

Τὸ κανόνι τοῦ Μαϋρὲκ ἔκανε πίσω μερικὰ μέτρα. Ὁ Βρεττανὸς πίστευε πὼς δὲν ἦταν τίποτα. Ἀλλὰ καθὼς ἐξέταζε τὸ στόμιο τοῦ κανονιοῦ, εἶδε πὼς ἡ ἐχθρικὴ ὀβίδα ποὺ τὸ χτύπησε, τὄχε παραμορφώσει καὶ τοῦ εἶχε ἀφίσει ἕνα ἐξόγκωμα, σὰν «πρίξιμο», ποὺ δὲ θἄφινε πιὰ τὴν ὀβίδα νὰ μπῇ γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ κανόνι, ἀφοῦ τὰ κανόνια τότε ἦταν ἀκόμα ἐμπροσθογεμῆ.

Πῆγε νὰ βλαστημήσῃ ἀπὸ τὸ κακό του. Ἔτρεξε στὸν ἀντισυνταγματάρχη Καρδινιάκ, ποὺ κοιτοῦσε πέρα μὲ τὰ κιάλια, κι' ἔκανε τὴν ἀναφορά του:

— Συνταγματάρχα μου, δὲ μπορῶ νὰ ρίξω! Τὸ κανόνι ἔγινε χάλια! Θέλει λιμάρισμα τοὐλάχιστο τρεῖς ὧρες.

Ὁ Καρδινιὰκ ἐξέτασε κι' αὐτὸς τὴ λαβωματιὰ τῆς Ὑβόννης καὶ κούνησε τὸ κεφάλι. Δὲ γινόταν τίποτα. Σὲ τέτοιες ὧρες δὲ μποροῦσαν νὰ κάθωνται νὰ λιμάρουν, τὸ κανόνι ἔπρεπε νὰ πάῃ πίσω.

Ἑτοιμαζόταν νὰ δώσῃ τὴ διαταγή, ὅταν τοῦ κατέβηκε μιὰ ἰδέα.

— Δὲ μοῦ λές, Μαϋρὲκ, τὄχες γεμᾶτο τὸ κανόνι;

— Ναί, συνταγματάρχα μου, ἦταν ἕτοιμο γιὰ ρίξιμο.

— Ἔ, τότε εἶσαι τυχερός. Τὸ πρᾶγμα διορθώνεται. Ρίξε ἀμέσως τὴν ὀβίδα σου.

— Πῶς; νὰ ρίξω;

— Ναί, σοῦ εἶπα! Ἡ ὀβίδα, περνῶντας, θὰ κάνει τὴ δουλειὰ τῆς λίμας.

— Μὰ τὴν πίστη μου, ἔτσι εἶναι! ἔκαμε ὁ Βρεττανὸς ὅλος χαρά.

Πῆρε τὴ θέση του κι' ἔδωκε τὸ πρόσταγμα:

— Πῦρ!

Ὁ πυροβολητὴς ποὺ ἄκουσε τὸ πρόσταγμα δίσταζε. Πῶς νὰ ρίξῃ, χωρὶς σημάδι;

— Ρίξε ὅπου βρῇς! φώναξε ὁ Μαϋρέκ. Δὲ νοιώθεις τί θὰ κάνουμε τώρα;

Ἡ ὀβίδα ἔφυγε, κι' ὁ Μαϋρὲκ εἶδε πὼς τὸ στόμιο τῆς Ὑβόννης ἦταν τώρα ξεκαθαρισμένο καὶ ἴσιο. Ἔμενε βέβαια ἀκόμη κάποια παραμόρφωση, μὰ αὐτὴ δὲν ἐμπόδιζε καθόλου τὸ γέμισμα.

Λίγα χιλιόμετρα πιὸ πέρα, ὁ Πέτρος Μπερτινὺ ἄλλαζε σπαθιὲς μὲ τοὺς ἱππεῖς τοῦ Μενσδόρφ. Μά, κατὰ τὸ βράδυ ἕνας ἀκράτητος πανικὸς γεννήθηκε στὶς γαλλικὲς τάξεις καὶ παρέσυρε μαζὺ ἱππεῖς, πυροβολητὲς καὶ μεταγωγικά. Μερικοὶ αὐστριακοὶ λογχοφόροι εἶχαν φανεῖ μέσα στὸ θαμπὸ φῶς τοῦ σούρουπου κι' οἱ Γάλλοι νόμισαν πὼς ὁλόκληρη ταξιαρχία ἦταν ἕτοιμη νὰ κάμῃ ἐπέλαση.

Ὡστόσο τὸ γενικὸ ἀποτέλεσμα ἔδινε τὴ νίκη στὰ γαλλικὰ ὅπλα. Τὴν ἴδια ὅμως ἐποχή, ὁ Ἰταλικὸς στρατός, ποὺ τὸν διοικοῦσε ὁ ἴδιος ὁ Βίκτωρ-Ἐμμανουήλ, ἔχανε τὴ νίκη στὸ Σὰν Μαρτίνο.

Κι' ὅμως ὁ Βίκτωρ-Ἐμμανουήλ, ἂν ἦταν μέτριος στρατηγός, ἦταν σωστὸ παλληκάρι. Στὴ μάχη τοῦ Παλέστρου, εἶχε δείξει ἐξαιρετικὴ ψυχραιμία.

Διηγοῦνται μάλιστα πὼς τὸ βράδυ τῆς μέρας ἐκείνης, ὁ Ἰταλὸς Βασιλιάς, γεμᾶτος θαυμασμὸ γιὰ τὴν ἀνδρεία τῶν ζουάβων, ἔκαμε ἰνκόγνιτο ἕνα γύρο στὶς κατασκηνώσεις των.

Ἦταν διπλωμένος σ' ἕναν ἁπλὸ μανδύα, τὸν συνώδευαν ὅμως δυὸ ὑπασπιστὲς κι' ἔτσι οἱ ζουάβοι τὸν γνώρισαν ποιὸς ἦταν. Τότε ἕνας γέρος ζουάβος, μὲ τὰ σειρήτια τῆς ἀρχαιότητος στὸ μανίκι του, σηκώθηκε, χαιρέτησε στρατιωτικὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μεγαλειότατε, σᾶς εἴδαμε πὼς εἶστε παλληκάρι. Ἀπὸ μέρους ὅλων τῶν συναδέλφων μου, σᾶς ὀνομάζω δεκανέα τῶν ζουάβων!

Στὴν ἀρχὴ ὁ Βίκτωρ-Ἐμμανουὴλ σάστισε. Ὕστερα χαμογέλασε, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γέρου ζουάβου καὶ δέχτηκε τὸ βαθμό, ἀπαράλλαχτα ὅπως τὸ εἶχε κάνει, ἕναν αἰῶνα πρίν, κι' ὁ Ναπολέων, ὅταν οἱ στρατιῶτές του τὸν ὀνομάσαν «Μικρὸ δεκανέα». «Ἀπαράλλαχτα», τὸ λέει ὁ λόγος. Γιατὶ ὑπάρχει τόση διαφορά...

Εἴκοσι μέρες μετὰ τὴ μάχη τοῦ Σολφερίνο, ὑπογράφτηκε ἡ συνθήκη τῆς Βιλλαφράγκας, ποὺ ἄφισε ὡστόσο πολὺ δυσαρεστημένους τοὺς Ἰταλούς. Γιαὐτό, τὰ γαλλικὰ στρατεύματα, περνῶντας ἀπ' τὴ Λομβαρδία καὶ τὸ Πεδεμόντιο, γιὰ νὰ γυρίσουν στὴ Γαλλία, βρῆκαν πολὺ ψυχρὴ ὑποδοχή.

Στὴ Γαλλία ὅμως, ὅλος ὁ πληθυσμὸς ἦταν στὸ πόδι, ὅταν ἐγύρισε ὁ στρατὸς ποὺ τόσο γρήγορα εἶχε κατακτήσει τόσες δάφνες.

—Μεγαλειότατε, σᾶς ὀνομάζω δεκανέα τῶν Ζουάβων»
(Σελ. 353, στ. γ'.)

Τὸν ἑπόμενο μῆνα, ὁ Πέτρος πῆρε μιὰ ἐξάμηνη ἄδεια κι' οἱ γάμοι του μὲ τὴ Μαργαρίτα ἔγιναν στὴν Ἁγία-Κλοτίλδη. Ἡ κυρία Ρενούτσι ἀποφάσισε τέλος ν' ἀφίσῃ τὸ Μιλάνο καὶ νἄρθῃ νὰ καθήσῃ στὸ Παρίσι.

Ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐγενία, ποὺ ἔμαθε αὐτὸν τὸν γάμο ἀπ' τὸν Αὐτοκράτορα, ποὺ κι' αὐτὸς τὸν εἶχε μάθει ἀπ' τὸ Γιάννη Καρδινιάκ, ἔστειλε στοὺς νεόνυμφους ἕνα ὑπέροχο ἀσημένιο σερβίτσιο. Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας παρευρέθηκε στὴ λειτουργία, γιὰ νὰ δείξῃ πόσο ἦταν ἐνθουσιασμένος ὁ βασιλιᾶς του ἀπ' αὐτὴ τὴν ἕνωση μιᾶς παλιᾶς Ἰταλικῆς οἰκογενείας μ' ἕναν Γάλλο ἀξιωματικό.

Πλῆθος ἀξιωματικοί, γνώριμοι τοῦ Πέτρου καὶ τῆς οἰκογένειας Καρδινιὰκ εἶχαν γεμίσει τὴν ἐκκλησία. Καὶ πόση ἦταν ἡ συγκίνηση τοῦ Πέτρου, ὅταν ἀντίκρυσε στὴν πρώτη γραμμή, ἕνα γέρο συνταγματάρχη ποὺ τοῦ χαμογελοῦσε.

Ἦταν ἀ συνταγματάρχης ποὺ εἶχε προεδρεύσει, ἕξη χρόνια πρίν, στὸ στρατοδικεῖο ποὺ ἐδίκασε τὸ δεκανέα τῶν θωρακοφόρων Πέτρο Μπερτινύ.

Καθὼς περνοῦσε τοὔσφιξε τὸ χέρι.

— Εὐχαριστῶ, συνταγματάρχα μου, εἶπε σιγὰ ὁ Πέτρος.

Κι' ἡ καρδιά του βούρκωσε στὴν ἀνάμνηση τῶν παλαιῶν συγκινήσεων.

Κι' ἐνῷ ὁ παπᾶς πρόφερε τὰ λόγια ποὺ ἑνώνουν τὶς ψυχές, ἕνα κῦμα σιωπηλῆς εὐγνωμοσύνης ἐπλημμύρισε τὴν ὕπαρξή του, γιὰ κεῖνον ποὺ τοῦ εἶχε σώσει τὴν ζωή, ποὺ τοῦ εἶχε προστατεύσει τὴν τιμὴ καὶ τὸν εἶχε ὁδηγήσει στὸν ἴσιο δρόμο. Κι' ἡ σκέψη του ἔτρεξε στὸν ἥρωα τῆς Κριμαίας, ποὺ τώρα ἡ θάλασσα τὸν λίκνιζε μυστικὰ μέσα στὰ αἰώνια βάθη της.

Ὅσο γιὰ τὸ Φρατζέσκο Ρενούτσι, εἶχε πάρει κι' αὐτὸς μιὰ ἄδεια γιὰ τὸ Παρίσι καὶ φανέρωσε πάλι τὸν πόθο του νὰ καταχθῇ στὸ γαλλικὸ στρατό, ποὺ ἡ δόξα του τότε προκαλοῦσε τὸ θαυμασμὸ τῆς οἰκουμένης. Μὰ ὁ νόμος ἦταν ρητός. Δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀξιωματικὸς τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, παρὰ μόνον ἂν ἔπερνε τὴ Γαλλικὴ ἰθαγένεια γιὰ νὰ καταχθῇ ὕστερα ἁπλὸς στρατιώτης. Ἔπρεπε δηλαδὴ νὰ δημιουργήσῃ καινούργιο στάδιο ἀπ' τὴν ἀρχή. Τόση ὁπομονὴ δὲν τὴν εἶχε ὁ θερμόαιμος νέος. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ μείνῃ στὸν Ἰταλικὸ στρατό. Ἄλλωστε κανεὶς δὲ φανταζόταν τότε ὅτι μποροῦσε ποτὲ νὰ τὰ χαλάσῃ ἡ Γαλλία μὲ τὴν Ἰταλία, κι' ὅλοι ἔλεγαν πὼς οἱ δυὸ στρατοὶ θὰ ἦταν πάντα ἀδελφωμένοι, σὰν ἕνας.

Μὰ ἡ ἐλπίδα αὐτὴ δὲν κράτησε καὶ πολύ. Στὰ 1860, ὁ Γαριβάλδης ἔρριξε τὸ βασίλειο τοῦ Φραγκίσκου Β΄, βασιλιᾶ τῆς Νάπολης, κυρίεψε τὴ Σικελία καὶ βάδιζε κατὰ τῆς Ρώμης, γιὰ νὰ τὴν πάρῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Πάπα καὶ νὰ τὴν κάμῃ πρωτεύουσα τοῦ Ἰταλικοῦ κράτους.

Βλέποντας τὶς ἐπιτυχίες τοῦ Γαριβάλδη, ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ, ἢ καλύτερα ὁ περίφημος ὑπουργός του Καβούρ, ἔστειλε τὰ Ἰταλικὰ στρατεύματα νὰ ἑνωθοῦν μὲ τοὺς Γαριβαλδινούς.

Ὁ Πάπας Πίος Θ΄ εἶχε τότε, γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν «Αἰώνια Πόλη» μόνο μιὰ φρουρὰ ἀπὸ ἐθελοντές, Γάλλους, Βέλγους καὶ Ἑλβετοὺς ποὺ ἀποτελοῦσαν ἕνα στρατιωτικὸ σῶμα, τοὺς «Ζουάβους τοῦ Ποντίφηκος» μὲ διοικητὴ τὸ γνωστό μας Λαμορισιέρ. Τὸ σῶμα αὐτὸ νικήθηκε, χωρὶς δυσκολία, ἀπ' τοὺς Ἰταλοὺς ποὺ ἦταν πολὺ περισσότεροι. Ἐκεῖ σκοτώθηκε ὁ στρατηγὸς Πιμοδάν. Ὁ Λαμορισιέρ πολιορκήθηκε στὴν Ἀγκόνα καὶ συνθηκολόγησε. Ὁ Ναπολέων Γ' τότε, ἀνακάλεσε τὸ Γάλλο πρεσβευτὴ ἀπ' τὸ Τουρίνο. Μόνο ἡ Ρώμη μὲ τὰ πιὸ κοντινὰ περίχωρά της ἔμεινε στὴν κυριαρχία τοῦ Πάπα, γιατὶ τὴν ὑπεράσπιζε πάντα ἡ Γαλλικὴ φρουρά. Τρεῖς φορὲς ὁ Γαριβάλδης πολέμησε νὰ τὴν πάρῃ, καὶ τὶς τρεῖς νικήθηκε ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐθελοντές. Τέλος, στὰ 1870, τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Γαλλία ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὸν Πρωσσικὸ πόλεμο, ἡ Ἰταλία βρήκε τὴν περίσταση, κι' ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ κυρίεψε δίχως κόπο τὴ Ρώμη καὶ τὴν ἔκαμε πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου του.

Ἀπὸ τότε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ζῇ στὸ Βατικανό, σχεδὸν σὰν αἰχμάλωτος, δίχως νὰ βγαίνῃ ποτὲ ἔξω ἀπ' τὴ στενὴ περιοχή του.

* * *

Τρεῖς μῆνες μετὰ τὸ γάμο, τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Πέτρος Μπερτινὺ κι' ἡ νεαρὴ γυναίκα του γύριζαν ἀπὸ μιὰν ἄδεια ποὺ τὴν εἶχαν περάσει στὸ Μιλάνο, μιὰ καινούρια εὐτυχία τοὺς χτύπησε τὴν πόρτα: ὁ Πέτρος εἶχε τοποθετηθῆ ἀνθυπολοχαγὸς στὴν Αὐτοκρατορικὴ Φρουρά.

Ἡ Φρουρὰ αὐτὴ ἱδρύθηκε ἀπ' τὸν Ναπολέοντα Α΄ στὰ 1796, ὅταν ἦταν ἀκόμη στρατηγὸς Βοναπάρτης καὶ καταργήθηκε στὰ 1870, μετὰ τὴν πτώση τῆς Αὐτοκρατορίας. Ὑπηρετοῦσαν σ' αὐτὴν οἱ πιὸ λεβέντηδες ἄνδρες τοῦ στρατοῦ κι' ὅσοι ἐρχόνταν στὸ Παρίσι πήγαιναν στὸν Κεραμεικὸ γιὰ νὰ τοὺς ἰδοῦν.

Ὁ Πέτρος φόρεσε τὴν ὄμμορφη στολή, μὲ τὸ λοφίο στὸ χνουδωτὸ καλπάκι, μὲ τὸ γουναρικὸ στὶς ἄκρες τῆς χλαίνης καὶ τὸν αὐτοκρατορικὸ ἀετὸ στὴν πλάκα ποὺ κρεμόταν δίπλα στὸ σπαθί του.

Στὸ ἑξῆς θὰ κατοικοῦσε στὸ Παρίσι. Ἡ ζωὴ ἐκεῖ ἦταν πολυδάπανη κι' ἕνας ἀνθυπολοχαγὸς ἔπρεπε νἄχῃ καὶ μιὰν ἰδιωτικὴ περιουσία, γιατὶ ἀλλοιῶς ὁ μισθὸς δὲν ἔφτανε νὰ τὰ βολέψῃ, τώρα μάλιστα ποὺ ἡ νέα του θέση τὸν ὑποχρέωνε νὰ εἶναι πάντα ντυμένος τοῦ κουτισοῦ. Εὐτυχῶς οἱ Ρενούτσοι πούλησαν σὲ καλὴ τιμὴ τὸ σπίτι, ποὺ εἶχαν στὴ Λομβαρδία, κι' ἔτσι ἡ προῖκα τῆς Μαργαρίτας βγῆκε πιὸ μεγάλη παρ' ὅσο τὴ λογάριαζαν.

Ἡ Βαλεντίνα ὑποδέχθηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴ νεαρὴ Ἰταλίδα κι' ἡ Μαργαρίτα, ποὺ λαχταροῦσε γιὰ τὰ μικρά, ἔπερνε μαζύ της στοὺς περιπάτους της τὸ Γιῶργο Καρδινιάκ, ἑφτὰ χρονῶν τώρα.

Ἦταν ἕνα παιδάκι ζωηρό, ἀεικίνητο, ἄφοβο, καὶ χαριτωμένο μέσα στὰ μπλὲ ναυτικά του. Ματιὰ φλογερή, στοματάκι μικρό, μαλλιὰ χρυσὰ καὶ κατσαρά, ποὺ οἱ μποῦκλες τους χοροπηδοῦσαν πάνω στοὺς ὤμους του. Γιατὶ δὲν τὸ βαστοῦσε ἡ καρδιὰ τῆς μαμμᾶς του νὰ τοῦ τὶς κόψῃ, θέλοντας νὰ τὸν βλέπῃ ἔτσι ὅπως τὸν εἶχε συνειθίσει ἀπὸ πολὺ μικρόν.

Ὁ χαρακτῆρας του θύμιζε τὸ χαρακτῆρα τοῦ Πέτρου στὰ μικρά του χρόνια. Ἔτσι κι' ὁ Γιωργάκης ἔπερνε γρήγορα φωτιά, εἶχε μιὰν ἰσχυρογνωμοσύνη ἀπίστευτη γιὰ τὴν ἡλικία του, κι' ἔδειχνε τόση ἀγάπη στὰ ἐπικίνδυνα παιγνίδια καὶ στὴ γυμναστική, ὅση ἀδιαφορία γιὰ τὰ μαθήματά του. Εἶχε μιὰ πρόωρη πνευματικὴ ἀνάπτυξη κ' οἱ ἀπροσδόκητες καὶ παράξενες σκέψεις του ἄφιναν τοὺς γονεῖς του μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Δίπλα του ὁ μικρὸς Ρῶσσος, ψηλότερος καὶ πιὸ μεγαλόσωμος, ἦταν πάντα γαλήνιος καὶ σιωπηλός. Ὡσὰν νὰ τὸν ἔσπρωχνε ἕνα μυστικὸ ἀταβικὸ ἔνστικτο, εἶχε γίνει, ἀπὸ δική του διάθεση, ὁ ὑποταχτικὸς τοῦ Γιώργου, τὸν ὑπάκουε δίχως ἀντιμιλιά, ὑπόκυπτε στὶς ἰδιοτροπίες του κι' ἔβαζε στὴ διάθεσή του ὅλη τὴ δυναμή τοῦ παιδικοῦ του κορμιοῦ. Πότε τὸν ἔφερνε στὸν ὦμο, πότε τοῦ ἔσερνε τ' ἁμαξάκι του στὸν κῆπο, καὶ μ' ἕνα λόγο ἀφιέρωνε σ' αὐτὸν ὅλη τὴν ἀφοσίωση ποὺ ἔκλεινε ἡ μικρὴ καρδιὰ τοῦ μουζίκου ποὺ χτυποῦσε μέσα στὸ στῆθος του.

Ἡ ἀγαπημένη ἀσχολία τοῦ Γεώργεβιτς ἦταν νὰ σκαλίζῃ ξύλα καὶ νὰ φτιάνῃ, μὲ πολλὴ ἐφευρετικότητα, σκαμνάκια, τραπεζάκια, σπιτάκια ἀκόμη ὁλάκερα. Ποτὲ δὲν τοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ νὰ παίξῃ μὲ τὰ σπαθιὰ ἢ νὰ φορέσῃ καμμιὰ ἀπ' τὶς μικρὲς στολὲς ἀξιωματικοῦ, ποὺ ὁ μικρός του φίλος ἄφινε νὰ σέρνωνται σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ σπιτιοῦ.

Γιαυτὸ κι' ὅταν συμπλήρωσε τὰ δέκα χρόνια, ὁ Γιάννης εἶπε στὴ Βαλεντίνα:

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΗ!

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 347]

Καλλιόπη :—Κυρία Σοφία μου, δὲ μπορῶ νὰ μιλήσω. Ξέρω πὼς ὅ,τι κι' ἂν πῶ δὲ θἆναι αὐτὸ ποὺ νοιώθω...

Ἡ Μαμμά :—Ἔλα οοῦ εἶπα. Ἄφισε τὶς εὐχαριστίες. Εἶναι ἕνα χρέος μου ποὺ δὲν τὸ ξεπληρώνω μάλιστα ὅσο πρέπει. Τὸ μόνο ποὺ θέλω ἀπὸ σένα εἶναι νὰ προσέξεις νὰ μὴ μάθει τίποτα ἡ Λέλα...

Καλλιόπη :—Αὐτὸ ἔννοια σας! Τὸ καταλαβαίνω καὶ τὸ θέλω ἐγὼ περισσότερο κι' ἀπὸ σᾶς...

Ἡ Μαμμά : — Κι' ἕνα ἀκόμα. Ὅταν εἴσαστε μόνες, πρόσεχε, μὴ παρασύρεσαι

Καλλιόπη :—Παρασύρουμαι;

Ἡ Μαμμά :—Νά. Τῆς εἶπες παραδείγματος χάρη πὼς μοιάζει μὲ μιὰ κόρη σου ποὺ πέθανε.

Καλλιόπη :— Αὐτὸ ναί. Μὲ πέτυχε μιὰ στιγμὴ ποὺ τὴν κύταζα δακρυσμένη καὶ γιὰ νὰ δικαιολογηθῶ... Μὰ ἔννοια σας. Θὰ προσέχω...

Ἡ Μαμμά : —Καλά. Πήγαινε τώρα στὸ καλό, κι' ὅ,τι χρειαστῆς εἶπαμε...

Καλλιόπη :—Πὼς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω...

Ἡ Μαμμά :—(*Φεύγοντας*). Πάλι τὰ ἴδια; Θὰ θυμώσω. (*Φεύγουν*).

Λέλα :—(*Βγαίνει ἀπ' τοὺς μπερντέδες τρικλίζοντας. Στηρίζεται ὅπου βρεῖ. Τρέμει*). Ὥστε... ἔτσι... Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ξένη, μιὰ παρεΐσαχτη!..

Ἡ Μαμμά :— (*Ξαναγυρίζει... Μόλις βλέπει τὴ Λέλα μένει κατάπληκτη. Μαντεύει*). Λέλα! Σὺ ἐδῶ; Τί ἔκανες ἐδῶ;

Λέλα : — (*Χωρὶς νὰ δώσει προσοχή*). Μιὰ ξένη!..

Ἡ Μαμμά :— Λέλα! Σοῦ μιλάω! Ἔχεις πολλὴν ὥρα ἐδῶ; Λέγε! Μίλησε!

Λέλα :—Ἀοιπὸν δὲν εἶμαι τίποτα... ἐγώ... ἡ κόρη μιᾶς.. Ὦ, μαμμά... Κυρία... Κυρία... συγχωρεῖστε με!.. Ἦταν τόσο... τόσο ... (*Τρέμει. Δὲ βαστιέται πιὰ καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Μαμμᾶς*). Ὦ! Μαμμάκα μου, Μαμμάκα μου! (*Κλαῖνε καὶ οἱ δυό*).

Ἡ Μαμμά :—(*Κάθονται στὸ ντιβάνι*). Τἄκουσες λοιπὸν ὅλα;

Λέλα : — (*Ἀπελπισμένα*). Ναί, ὅλα! Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ ξένη, ἕνα φτωχοκόριτσο... (*Κλαίει*).

Ἡ Μαμμά : — Μὰ γιατὶ τῶκανες αὐτό;

Λέλα :—Δὲν τῶθελα.. (*Κλαίει*).

Ἡ Μαμμά :— Ἔλα τώρα, σώπα. Παρηγορήσου. Ἐπιτέλους τί πειράζει αὐτό; Μήπως δὲν εἶναι τὸ ἴδιο; Μήπως δὲ σ' ἀγαπούσαμε ὅσο ἔπρεπε; Δὲ μᾶς ἀγαποῦσες κι' ἐσύ;

Λέλα :—(*Μὲ λιγότερα κλάμματα*). Τὸ ἴδιο!! Ἦταν τόσο τρομερό... Τόσο...

Ἡ Μαμμά : — Ἔλα. Μὴ γίνεσαι μικρὸ κοριτσάκι. Ἔμαθες κάτι ποὺ δὲν ἔπρεπε. Τί νὰ γίνει; Δὲ πρέπει νὰ κάνεις ἔτσι...

Λέλα :—Δέν... εἶμαι .. κόρη σας...

Ἡ Μαμμά :—Ἂν σκεφτεῖς λίγο θὰ δεῖς πὼς δὲν ἔχει καμμιὰ σπουδαῖα σημασία αὐτό.

Λέλα :— (*Σὰ νὰ μὴν ἄκουσε*). Δὲν εἴσαστε... Δὲ μᾶς δένει τίποτα... Τίποτα!

Ἡ Μαμμά : — Δὲ μᾶς δένει τίποτα;!! Τὸ νομίζεις; Δώδεκα χρόνια ποὺ σἔχω καλύτερα ἀπὸ παιδί μου, σοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι τίποτα; Ἡ παρηγοριὰ ποὺ μοῦδωσες σὰν ἔχασα τὸ κοριτσάκι μου, ποὺ τὄλεγαν κι' αὐτὸ Λέλα καὶ ποὺ σοῦμοιαζε, νομίζεις πὼς μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σὲ ξεχωρίζω ἀπὸ παιδί μου;

Λέλα : — Μ' ἀγαπούσατε τόσο, χωρὶς νὰ σᾶς εἶμαι τίποτα, χωρὶς νὰ μἔχετε διόλου ἀνάγκη...

Ἡ Μαμμά :—Ἀνάγκη;.. Μὰ χωρὶς ἐσένα δὲ θὰ μποροῦσα νὰ ζήσω. Ἐσὺ μ' ἐκράτησες στὴ ζωή.. (*Θλιβερά*). Ἀνάγκη!..

Λέλα :—Καλὰ στὴν ἀρχή, μὰ ὕστερα σὰν γεννήθηκε ἡ Τίνα, ποὺ δὲ χρειαζόμουνα ἐγώ, ἐσεῖς δὲν πάψατε νὰ μ'ἀγαπᾶτε, δὲ μὲ στείλατε πίσω στὴ φτώχια, μὰ βοηθοῦσατε κι' ὅλους τοὺς δικούς μου μὲ χρήματα γιὰ νὰ μὴν ἔχουν ἀξιώσεις σὲ μένα. Ἐπληρώνατε γιὰ νὰ μ' ἀγαπᾶτε, κι' ἐγὼ δὲν ἤξερα τίποτα καὶ τὰ νόμιζα ὅλα δικά μου, καὶ τἄκανα ὅλα ἄνω κάτω, καὶ τοὺς κορόϊδευα ὅλους καὶ ὅλα, ἐγὼ ἡ κόρη μιᾶς πλύστρας... Ὦ! Κυρία, συγχωρεῖστε μου! (*Πέφτει στὰ πόδια της*).

Ἡ Μαμμά :—Μπράβο Λέλα! (*Τὴ σηκώνει.*) Σ' εὐχαριστῶ! Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν πληρώνεις τὴν ἀγάπη μου; Δὲν εἶμαι γιὰ σένα πιὰ παρὰ μιὰ «Κυρία», μιὰ ξένη. Δὲ μ' ἀγαποῦσες, λοιπόν, παρὰ μόνο γιατὶ νόμιζες πὼς εἶμαι μητέρα σου, ἀπὸ ὑποχρέωση ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ πρέπει νἀγαπάνε τοὺς γονεῖς τους; Ἀ, Λέλα!..

Λέλα :— Συγχωρεῖστε με, μὰ ἤτανε τόσο ξαφνικό... Δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω ἀκόμα... Ἤμουνα τόσο περήφανη γιὰ τὴν καταγωγή μου, για τὴ θέση μας, γιὰ τὰ λεπτά μας, κι' ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν μοῦ ἀνῆκε τίποτα! Δὲν ἤμουνα παρὰ ἡ κόρη μιᾶς πλύστρας ποὺ μ' ἔδωσε σὲ μιὰ κυρία ἀπὸ ἀνάγκη... Μιὰ ἀγορασμένη! Τώρα καταλαβαίνω τὰ λόγια τοῦ παπποῦ. «Καθένας τὴν ἀξία του τὴν κρύβει μέσα του. Τ' ἄλλα εἶναι δανεικά, ψεύτικα». Ἄχ! Πῶς θἄθελα νἄσαστε σεῖς ἡ μητέρα μου ἡ ἀγαπημένη μου μητερούλα...

Ἡ Μαμμά :— Μήπως δὲν εἶμαι;

Λέλα :— Γιατὶ νὰ γίνει ἔτσι; Νὰ τώρα δὲ μπορῶ πιά. Καταλαβαίνω πόσο περιτὴ εἶμαι ἐδῶ μέσα ἐγὼ ποὺ μόνο γιὰ φασαρίες εἶμαι ἄξια καὶ γιὰ νὰ κοροϊδεύω ἀνθρώπους ποὖναι πολὺ καλύτεροι ἀπὸ μένα. Πόσο ντρέπομαι, πόσο ντρέπομαι. (*Σκεπάζει τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια*). Μαμμά! Δὲν μπορῶ πιὰ οὔτε στιγμὴ νὰ μείνω ἐδῶ...

Ἡ Μαμμά :—Τί λές, Λέλα; Τρελλάθηκες;

Λέλα :—Ὅσο συλλογίζομαι πὼς ἔχω ἕναν πατέρα καὶ μιὰ μητέρα ποὺ μὲ ξεγράψανε πιά, ἀδέρφια ποὺ οὔτε μὲ ὑποπτεύονται κἂν γι' ἀδερφή τους... Ὅσο σκέπτομαι πὼς ζῶ σἔναν κόσμο ποὺ δὲν μοῦ ἀνήκει... Ὦ! Κυρία, εἶναι τρομερό! Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω...

Ἡ Μαμμά :—Λέλα! Παραλογίζεσαι. Προσπάθησε νὰ συνέλθεις...

Λέλα :— Εἴσαστε τόσο καλοὶ ἐσεῖς γιὰ μένα, μαμμά. Κι' ἡ Τίνα, κι' ὁ παππούς κι' ὅλοι, ὅλοι... Κι' ἐγὼ τί ἔκανα γι' ἀντάλλαγμα σ' ὅλα αὐτά: Ἔψαχνα αἰώνιος νὰ βρίσκω ἀφορμὲς γιὰ νὰ κάνω τρέλλες καὶ νὰ σᾶς δυσαρεστῶ. Αὐτὸ εἶναι ποὺ μὲ κάνει ἄνω κάτω...

Ἡ Μαμμά : — Ἔλα τώρα. Σύχασε. Θὰ περάσει κι' αὐτὴ ἡ ἐντύπωση. Ἔπειτα δὲν πρόκειται γιὰ τίποτα καινούριο.

Λέλα : — (*Πιάνει τὸ κεφάλι της*). Ἦταν τόσο τρομερό... Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω... (*Σηκώνεται*).

Ἡ Μαμμά :— (*Ἀνήσυχα.*) Ποῦ πᾶς;

Λέλα : — Θἄθελα νὰ ἡσυχάσω λίγο. Τὸ κεφάλι μὲ πονάει πολύ. Μὲ συγχωρεῖτε...

Ἡ Μαμμά : — Σὲ παρακαλῶ ἄφισε αὐτὸ τὸ ὕφος. Νὰ πᾶς γρήγορα στὴ κάμαρά σου νὰ ἡσυχάσεις. Ἂν μπορεῖς μάλιστα κοιμήσου καὶ λίγο. Αὐτὸ θὰ σοῦ κάνει καλό. Πρέπει νὰ ξεκουράσεις λιγάκι τὸ κεφάλι σου τὸ καϋμένο ποὖναι ἀσυνείθητο ἀπὸ λύπες κι' ἀπὸ ἀναποδιές.

Λέλα :— Ναί. (*Προχωρεῖ στὸ βάθος. Γυρίζει*). Ἡ Τίνα τὸ ξέρει;

Ἡ Μαμμά : — Ὄχι. Κι' οὔτε πρέπει νὰ τὸ μάθει. Γιατὶ νἄχουμε περιττὲς λύπες;

Λέλα : — Ποιὸς ξέρει τί θὰ σκεφθεῖ κι' αὐτὴ σὰν τὸ μάθει. Ἴσως δὲ θὰ θέλει νἄχει γιὰ ἀδερφούλα μιά...

Ἡ Μαμμά :— Σκέπτεσαι πολὺ ἄδικα γιὰ τὴν Τίνα κι' αὐτὸ δὲ σὲ τιμὰ καθόλου.

Λέλα : — Σκέπτομαι... Σκέπτομαι καὶ τὸ κεφάλι μου χτυπάει ἔτσι.. (*Χειρονομία.*) Ντούπ! Ντούπ!

Ἡ Μαμμά :— Πᾶμε νὰ ἡσυχάσεις. Ἔλα μπράβο... (*Φεύγουν ἀπὸ τὸ βάθος*).

Τίνα :—(*Σὲ λίγο, ἀπ' ἔξω*). Λέλα! Λέλα! (*Μπαίνει.*) Λέλα! Μὰ ποῦ εἶσαι λοιπόν; Οὐτ' ἐδῶ! Ὥραια μοῦ τὰ κατάφερε ἡ κυρία... (*Εἰρωνικά*). Μιὰ στιγμὴ νὰ βάλω τὸ παλιό μου φόρεμα κι' ἔφτασα! (*Μ' ἄλλο ὕφος*). Ποτίσαμε ὅλο τὸν κῆπο μὲ τὸν κυρ-Ἀλέξη κι' αὐτὴ ἀκόμα νὰ φανεῖ! Ποιὸς ξέρει τί θὰ σκάρωσε πάλι! (*Ἀπ' τὸ βάθος*). Λέλα!

Ἡ Μαμμά :—(*Μπαίνει*). Σούτ! Τί φωνάζεις ἔτσι;

Τίνα :—Τὴ Λέλα ἔχασα. Ἀνέβηκε μιὰ στιγμὴ νἀλλάξει φόρεμα γιὰ νὰ ποτίσουμε μὲ τὸν κυρ-Ἀλέξη τὸν κῆπο, καὶ δὲν ξαναφάνηκε.

Ἡ Μαμμά :—Καλά. Ἔμπα μέσα.

Τίνα :—Μὰ ποῦ εἶναι;

Ἡ Μαμμά : — Στὴν κάμαρά της. Ἦταν ἀδιάθετη καὶ πῆγε νὰ ξεκουραστεῖ λίγο.

Τίνα :—Συνέβη τίποτα;

Ἡ Μαμμά :—(*Μὲ δισταγμό*). Ὄχι...

Τίνα : — Πῶς ὄχι; Τὰ μάτια σου εἶναι κόκκινα, μαμμά! Ἔκλαψες;

Ἡ Μαμμά :—Πὼς σοῦ φάνηκε; Δὲν ἔχεις δίκιο. Μόνο ποὺ ἡ Λέλα δοκίμασε σήμερα μιὰ μεγάλη λύπη. Μιὰ μεγάλη λύπη ποὺ τὴν κούρασε πολύ.

Τίνα :—Λύπη; Τί λύπη;

Ἡ Μαμμά :—Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει καὶ δὲν πρέπει νὰ ξαναρωτήσεις! Ἄκουσες: Μόνο...

Τίνα :— Τί;

Ἡ Μαμμά :— Σκέπτομαι, ἂν δὲ θἄτανε καλύτερα νὰ πᾶς νὰ τῆς κάνεις λίγο συντροφιὰ ἐσύ. Ἂν καὶ ἤθελε νὰ μείνει μόνη. Μὰ τὸ φοβᾶμαι αὐτὸ τὸ κορίτσι...

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

"Η ΚΛΕΙΣΜΕΝΗ ΠΟΡΤΑ,,

[Στὴ θύμηση τῶν περασμένων...]

Τὴν κλεισμένη τὴν πόρτα
ἄχ! καμμιὰ ἄλλη φορὰ
στὴν ζωὴ δὲ θ' ἀνοίξω!..
Τὴ σκεπάσαν τὰ χόρτα
κι' οὔτε κἂν δὲ θὰ ζήσω,
τὴν τραγνὴν τὴ χαρά,
τὴ ματιά μου νὰ ρίξω
σ' ὅσα κλείστηκαν πίσω...

Μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη·
κάποια χρόνια παλιά,
ποὺ διαβήκαν γιὰ πάντα.
Μιὰ μητέρα θλιμμένη,
στὴ δουλειά της σκυμμένη,
μ' ἀσπρισμένα μαλλιά.
Στὴ μικρή μας βεράντα
μιὰ ἀδερφὴ μαραμένη,

Ἄχ! καὶ κάποια ἄλλα ἀκόμη
τῆς χαρᾶς δειλινὰ
πόχουν τώρα πιὰ σβύσει...
Κάποιες μέρες, ποὺ οἱ νόμοι
πόχει τάξει ἡ Εἱμαρμένη,
δὲν ἀφίνουν ξανὰ
ἡ ψυχή μας νὰ ζήσει,
στὴ ζωὴ ποὺ διαβαίνει...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΜΙΚΡΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ὅταν διάβασα στὶς ἐφημερίδες τὴν ἱστορία τοῦ Τζέκυ Κούγκαν, μοῦ φάνηκε σὰν ψευτιὰ τοῦ Μυγχάουζεν. Ἤ σὰν ἕν' ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ «ἀμερικανικὰ θαύματα», ποὺ οἱ πιὸ φρόνιμοι τὰ βάζουν πάντα ὑπὸ κάθαρση. Μὰ γιὰ φαντάσταστε! Ἕνα παιδὶ ἐννιὰ χρόνων μόλις, στὴν Ἀμερική, συγκινήθηκε, λέει, ἀπὸ τὴ Μικρασιατικὴ τραγῳδία. Καὶ τόσο πολύ, ὥστε βρῆκε τρόπο νὰ βοηθήσῃ, νἀνακουφίσῃ, ὁ μικρὸς αὐτός, ὁ ἕνας, ὅλα τὰ συνομιλικά του θύματα, τἀπειράριθμα φτωχὰ προσφυγόπουλα. Κι' ἀμέσως ἔβαλε τὴν ἰδέα του σὲ πράξη: Ἔσχισε τὴν Ἀμερικὴ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, μάζεψε πράγματα ἀξίας ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων, — ροῦχα, ἐσώρουχα, παπούτσια, καπέλλα, κουβέρτες, τρόφιμα, κονσέρβες, καὶ παιχνίδια ἀκόμα,—τὰ ἐφόρτωσε ὅλα σ' ἕνα καράβι κι' ὕστερα μπῆκε κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος σ' ἕνα ὑπερωκεάνειο γιὰ νἀρθῇ στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ τοὺς τὰ μοιράσῃ· Μὰ δὲν εἶναι σὰν παραμύθι;

Κι' ὅμως τὸ παραμύθι εἶναι ἀληθινό! Αὐτὸς ὁ μικρὸς Τζέκυ Κούγκαν ὑπάρχει, ζῇ, κι' εἶναι μάλιστα ἕνας ἀπὸ τοὺς «ἀστέρες» τοῦ Κινηματογράφου. Παίζει στὴν «ὀθόνη» σὰν τέλειος, μεγάλος ἠθοποιός, ἔχει μιὰ παγκόσμια φήμη καὶ κερδίζει ἑκατὸ χιλιάδες λίρες τὸ χρόνο. Ἔτσι τὰ πράγματα ἁπλοποιοῦνται καὶ τὸ θαῦμα φαίνεται πιὸ φυσικό. Γιατὶ ὁ μικρὸς σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴ φήμη του, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν ὡραῖο σκοπό του. Εἶπε: «Δέχομαι πράγματα γιὰ τὰ προσφυγόπουλα τῆς Μικρασίας». Κι' ὅλοι πιὰ προθυμοποιήθηκαν νὰ τοῦ δώσουν. Φυσικά, ποιὸς ἀρνιέται σὲ μιὰ δόξα, ὅταν μάλιστα τοῦ ζητεῖ ἕνα τόσο μικρὸ πρᾶγμα, μιὰ εἰσφορὰ εἴς εἶδος, ἕνα ζευγάρι παπούτσια ἢ ἕνα καπέλλο; Καὶ τὸ καράβι γέμισε γρήγορα. Φτάνει ποὺ τὸ θέλησε ὁ μικρὸς Τζέκυ Κούγκαν.

Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ ἔκαμε, μεγάλωσε ἀκόμα τὴ φήμη του καὶ τὴ δόξα του τὴν κινηματογραφική. Μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ τὸν δεχόνταν σὲ κάθε ἀμερικανικὴ πόλη ὅπου πήγαινε νὰ ζητιανέψῃ γιὰ τὰ προσφυγόπουλά του. Γιατὶ δὲν ἐθαύμαζαν μόνο τὴν πρώϊμη τέχνη του, ἀλλὰ καὶ τὴ μεγάλη καρδιά του. «Μπράβο τοῦ μικροῦ Τζέκυ, ἔλεγαν, ποὺ εἶναι τόσο ἔξυπνο καὶ καλὸ παιδί! Δόστε του ὅ,τι θέλει!» Μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμὸ τὸν δέχτηκαν καὶ στὸ Λονδῖνο, ἀπ' ὅπου πέρασε, ἐρχόμενος μὲ τὸ τεράστιο φορτίο του στὴν Ἑλλάδα. Μιὰ ἐφημερίδα γράφει: «Ὁ Πάπας νὰ πήγαινε στὸ Λονδῖνο, δὲν θἄκαναν ἔτσι γιὰ νὰ τὸν ἰδοῦν». Τὰ ἴδια καὶ στὸ Παρίσι καὶ παντοῦ. Ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας ὁ μικρὸς Ἀμερικανός. Καὶ μπορεῖτε πιὰ νὰ φανταστῆτε τί θὰ γίνῃ μεθαύριο ποὺ θὰ φτάσῃ στὸν Πειραιᾶ. Ὁ Πάπας νἀρχόταν, μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν θὰ θέλαμε τόσο νὰ τὸν ἰδοῦμε. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε κι' ἕνα λόγο παραπάνω: Ὁ Τζέκυ Κούγκαν μᾶς φέρνει μιὰ μεγάλη βοήθεια. Μὲ τὸ καράβι του, ἀνακουφίζει σημαντικὰ τοὺς δυστυχισμένους προσφυγικοὺς πληθυσμούς μας. Τοὺς χαρίζει πράγματα ποὺ ἄν ἦταν νὰ τοὺς τἀγοράζαμε, θὰ ξοδεύαμε ἑκατὸ ἑκατομμύρια δραχμές. Εἶν' ἕνας ἐθνικός μας εὐεργέτης.

Στὸ ταξίδι του, τὸ θριαμβευτικὸ αὐτὸ ταξίδι, τὸν συνοδεύουν ὁ πατέρας του, ἡ μητέρα του, —τὶ εὐτυχισμένοι! — ἕνας γραμματικός, μιὰ δασκάλα κι' ἕνας ὑπηρέτης. Τὸ παιδὶ βλέπετε, ποὺ κερδίζει ἑκατὸ χιλιάδες λίρες τὸ χρόνο, ἔχει μιὰ συνοδεία ἡγεμονική. Ταξιδεύει σὰ βασιλόπουλο, ὅπως δὰ καὶ τοῦ ἀξίζει. Καὶ γιὰ τὴν ἐξυπνάδα του καὶ γιὰ τὴν καλωσύνη του. Σὲ μιὰ ἐφημερίδα βλέπω τὴν εἰκόνα του. Τί χαριτωμένο παιδιάστικο προσωπάκι! τί ζωηρά, ἐξυπνότατα ματάκια! μὰ καὶ τί ἀγγελική, οὐράνια καλοσύνη, χυμένη σ' αὐτὴ τὴν ἐκφραστικότατη φυσιογνωμία! Ἀληθινά, τὸ παιδάκι αὐτὸ εἶναι ἕνας ***μικρὸς μεγάλος***. Τὸ δείχνει ἡ εὐδοκίμησή του στὸν Κινηματογράφο, ὅπου κοντεύει νὰ βάλῃ κάτω τὸν περίφημο Σαρλὸ (γιατὶ κωμικὰ μέρη παίζει κι' ὁ Τζέκυ Κούγκαν.) Τὸ δείχνει ἀκόμα ἡ μεγάλη εὐεργεσία ποὺ ἔκαμε στὰ Προσφυγόπουλα.

Θὰ πῆτε: Καθένας στὴ θέση του... Μὰ ὄχι, καθόλου!.. Στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερική, ἑκατοντάδες, χιλιάδες ἴσως παιδιὰ εἶναι γνωστὰ κι' ἔνδοξα, — ἄλλα σὰν ἠθοποιοί, ἄλλα σὰν πιανίστες, σὰν βιολιστές, σὰ μουσικοσυνθέτες ἀκόμα, — μὰ κανένα δὲν συγκινήθηκε τόσο ἀπὸ τὴ Μικρασιατικὴ Τραγῳδία. Κι' ἂν συγκινήθηκε, κανένα δὲν σκέφτηκε νὰ τὴν ἀνακουφίσῃ καὶ κανένα δὲν ἀποφάσισε νὰ ὑποβληθῇ στοὺς κόπους ἑνὸς παναμερικανικοῦ ἐράνου κι' ἑνὸς ὑπερωκεάνειου ταξιδιοῦ. Τὸ ξέρω πὼς τὰ ταξίδια διασκεδάζουν, καὶ μάλιστα τὰ παιδιά· ἀλλὰ ὅταν τὰ κάνουν ἄσκοπα, ἀμέριμνα, κι' ὅταν θέλουν. Τὰ ταξίδια ὅμως τοῦ μικροῦ Τζέκυ εἶχαν ἕνα σκοπό. Τἄκανε μόνο γιὰ τὸ σκοπό του. Καὶ δὲν τἄφισε, δὲν στάθηκε, παρ' ἀφοῦ ὁ σκοπός του πραγματοποιήθηκε. Δὲν μπορεῖ λοιπὸν παρὰ νὰ ἐκοπίασε, νὰ ἀσχολήθηκε, νὰ κουράστηκε... Ὤ, μὲ τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου του γέμισε κεῖνο τὸ καράβι!.. Ἂς τὸν ἀποζημιώσῃ τώρα ὁ θαυμασμὸς τοῦ κόσμου κι' ἡ εὐγνωμοσύνη ἐκείνων ποὺ ἔρχεται νὰ τοὺς εὐεργετήσῃ.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ΄. (Συνέχεια)

— Κι' ἐγὼ λοιπὸν πῶς θὰ παίξω; τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ἡ μητέρα του. Νομίζω πῶς εἶμαι κι' ἐγὼ ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια ὅσο τουλάχιστο καὶ σύ. Ἀμὴ τὰ ξαδέλφια σου;.. Ἡ ψωροπερηφάνεια δὲν εἶναι ἀξιοπρέπεια, κατάλαβέ το· Ἕνα καλὸ καὶ τίμιο κορίτσι σὰν τὴν Ἀνθούλα, μπορεῖ νὰ παίξῃ καὶ μαζί μας. Δὲν εἶναι κανένα ἄτοπο· καὶ προπάντων δὲν εἶναι καμμιὰ ντροπή.

— Οὔτε «αἶσχος»! ἐπρόσθεσε εἰρωνικὰ ἡ Ἀγλαΐα...

Ἡ Ἀνθούλα ὡςτόσο ἔμαθε τὰ λόγια της. Ἡ Ἀγλαΐα τὴν ἐδίδαξε πὼς ἔπρεπε νὰ τὰ πῇ. Κι' ἡ κυρία Δάντη ἔμεινε ἔκπληκτη στὴν πρόβα γιὰ τὴ χάρη καὶ τὴ φυσικότητα τῆς χωριατοπούλας.

Ἡ ἡμέρα τῆς παράστασης ἔφτασε. Ὅλοι οἱ γείτονες τῆς ἐξοχῆς, ὅλοι οἱ γύρω κτηματίες εἶχαν προσκληθῇ· «οἰκογενειακῶς». Ἡ Ἀγλαΐα κι' ὁ Πάτροκλος ἀπαίτησαν ἀπὸ τὴν Ἀνθούλα νὰ μὴν πῇ σὲ κανένα, οὔτε κἂν στοὺς φίλους της Δεμαρέους, ὅτι θὰ λάβαινε μέρος στὴν κωμωδία.

Τὸ ντύσιμο καὶ τὸ χτένισμα, ποὺ τῆς τὄκανε ἡ Ἀγλαΐα μὲ τὰ χέρια της, μεταμόρφωσε ὁλωςδιόλου τὴν Ἀνθούλα. Εἶχε γίνει μιὰ κομφοντυμένη καμαριέρα μεγάλου σπιτιοῦ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Κοντὰ μανίκια, ἄφιναν γυμνὰ τὰ χέρια της ὡς τὸν ἀγκώνα. Κι' ὁ μποῦστος ἦταν ἀρκετὰ ἀνοιχτὸς στὸ λαιμό, ποὺ τὸν ἐστόλιζε μιὰ βελουδένια κορδέλα. Τὰ χρυσὰ μαλλιὰ πλεγμένα σὲ μιὰ χονδρὴ πλεξούδα ποὺ κατέβαινε ὥς τὴ μέση της. Ἡ λευκὴ ποδίτσα γαρνιρισμένη μὲ δαντέλλες. Οἱ κάλτσες κεντητὲς καὶ τὰ γοβάκια κομψότατα,—ἀφοῦ δὰ ἦταν τῆς Ἀγλαΐας. Τί μεταμόρφωση! Ὁ Ἀχιλλέας ἔμεινε ἔκθαμβος.

— Τί χαρακτηριστικά! ψιθύρισε τῆς ἀδελφῆς του· κι' ἔπειτα λένε πὼς λεπτὰ χαρακτηριστικὰ ἔχουν μόνο ὅσοι κατάγονται ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια. Κι' ὅμως νά, αὐτή, ἡ κόρη κάποιου κύρ-Φραντή, φαίνεται τώρα σὰν ἀρχοντοπούλα!

Ὁ Πάτροκλος δὲν ἔλεγε τίποτα. Μὴ βρίσκοντας τίποτα νὰ κατακρίνῃ, νὰ κοροϊδέψῃ, προτιμοῦσε νὰ σιωπᾷ...

Τέλος σηκώθηκε ἡ αὐλαία. Ὁ Ἀχιλλέας κι' ὁ Πάτροκλος ἤξεραν καλὰ τὸ μέρος τους κι' ἐπειδὴ εἶχαν καλὴ φωνή, τραγούδησαν μ' ἐπιτυχία κι' ἕνα ***ντουέττο***. Ἡ κυρία Δάντη ἔπαιξε τὸ μέρος της μὲ μεγάλη φυσικότητα. Μὰ ἡ Ἀγλαΐα, μὲ τὴ ζωηρότητά της, τοὺς ξεπέρασε ὅλους.

Κι' ἡ Ἀνθούλα;..

Αὐτὴ φοβόταν καὶ ντρεπόταν. Πῶς θἄβγαινε μπροστὰ σ' ὅλους ἐκείνους τοὺς γείτονες ποὺ θὰ τὴν ἐγνώριζαν ἀμέσως; Τὶ θἄλεγαν γιὰ τὴ φορεσιά της; Μιὰ φτωχὴ χωριατοπούλα σὰν κι' αὐτή, ταίριαζε νὰ παρουσιαστῇ στὸν κόσμο μὲ τὰ μπράτσα καὶ τὸ λαιμὸ ἔξω;.. Πάλι, ἀφοῦ ἡ κυρία Δάντη τὸ ἀπαίτησε, δὲν θἄταν κακό. Τίποτα κακὸ δὲν θὰ τὴν ἔβαζε νὰ κάμῃ ἡ κυρία Δάντη. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψη κάπως τὴν ἐνθάρρυνε.

Ἔτσι, ὅταν ἄκουσε τὴ φράση ποὺ μ' αὐτὴ ἔπρεπε νὰ βγῇ στὴ σκηνή, ἔκαμε τὸ σταυρό της καὶ βγῆκε. Χωρὶς νὰ κοιτάξῃ καθόλου τὸν κόσμο, προχώρησε, παρουσιάζοντας μιὰ δεντάγια στὴν κυρία Δάντη. Ἔγινε σιωπή. Ποιὰ νἄταν ἄραγε ἡ ὄμορφη ἐκείνη καμαριερούλα; Κανένας ἀπ' τοὺς θεατὲς δὲν τὴν ἐγνώριζε...

— Ἡ Ἀνθούλα εἶναι;! ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνὴ ἀκράτητη.

Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Γιάννη ποὺ ἀμέσως ἐγνώρισε τὴ φίλη του. Ἡ Ἀνθούλα ταράχτηκε, γιατὶ κι' αὐτὴ ἐγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Γιάννη... Ἀλλὰ συνῆλθε ἀμέσως. Ἔπρεπε ν' ἀπαντήσῃ στὴν κυρία Δάντη κι' ὕστερα νὰ πῇ τὸ τραγουδάκι της. Ἄ, τὶ ὡραῖα ποὺ ἐπρόφερε τὰ λίγα της λόγια! Καὶ μὲ τὶ γλυκειὰ φωνή, μὲ τὶ ἔκφραση τραγούδησε! Ὅλοι τὴν χειροκρότησαν...

Γενικὰ ἡ παράσταση ἐπέτυχε καὶ στὸ τέλος οἱ ἠθοποιοὶ ὅλοι προσκαλέστηκαν στὴ σκηνὴ κι' ἐχειροκροτήθηκαν θερμά. Μόνο ἡ Ἀνθούλα δὲν ξαναβγῆκε. Γιατὶ εὐθὺς ἄμα τελείωσε τὸ μέρος της, ξαναφόρεσε τὰ χωριάτικά της καὶ καθόταν στὰ παρασκήνια. Μὲ τὴν πρώτη εὐκαιρία, κατέβηκε στὴ σάλα. Κι' ἐνῷ ὁ κόσμος ἔφευγε, αὐτὴ πλησίασε τὴν οἰκογένεια Δεμάρα.

— Ἄ, τὶ ὄμορφη ποὺ ἤσουν, Ἀνθούλα μου! τῆς εἶπε ἡ κυρά-Δεμάραινα.

— Ἐσύ, Γιάννη, δὲν λὲς τίποτα; ρώτησε ἡ Ἀνθούλα τὸ φίλο της δειλά.

— Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε, ἤσουν πολὺ ὄμορφη μ' αὐτὴ τὴ φορεσιά, ἐγὼ ὅμως... δὲν μἄρεσε ποὺ σ' ἔβλεπε ὁ κόσμος ντυμένη ἔτσι!

Ὅλ' ἡ εὐχαρίστηση τῆς Ἀνθούλας γιὰ τὴν ἐπιτυχία χάθηκε μεμιᾶς. Ὁ Γιάννης εἶχε δυσαρεστηθῆ. Ἀλλὰ τὶ ἔφταιγε αὐτή; Καὶ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της ἡ Ἀνθούλα ἔβρισκε ἄδικο τοῦ Γιάννη.

Δὲν ἦταν ὅμως ὅλοι μὲ τὴ γνώμη του. Ἡ Ἀγλαΐα, καὶ προπάντων ὁ Ἀχιλλέας, φαινόνταν κατενθουσιασμένοι μὲ τὴν Ἀνθούλα.

— Θέλεις νὰ μάθῃς μουσική, νὰ τραγουδᾷς ἀκόμα πιὸ ὡραῖα; τῆς ἔλεγε ἡ Ἀγλαΐα.

— Δὲν εἶναι γιὰ μένα αὐτά, κυρία Ἀγλαΐα, τῆς ἀπαντοῦσε ἡ χωριατοπούλα. Μήπως μὲ τὸ τραγούδι θὰ γίνονται καλίτερα οἱ δουλειές; Καὶ νὰ σοῦ πῶ, δὲν μάρεσε πολὺ ποὺ ντύθηκα σὰ χωραΐτισσα. Καὶ σ' ἄλλους ἀκόμα δὲν ἄρεσε αὐτό.

— Σὲ ποιούς; ρώτησε ὁ Ἀχιλλέας. Σὲ βεβαιῶ πὼς ἤσουν πολὺ ὄμορφη. Οὔτε φαινόσουν καθόλου χωριατοπούλα μασκαρεμένη σὲ χωραΐτισσα.

— Μπορεῖ. Ὁ Γιάννης ὅμως μὲ βρῆκε ἄσχημη.

— Πολὺ δύσκολος εἶν' αὐτὸς ὁ κύριος! Νἄχουμε ὅμως καλὸ ρώτημα, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Γιάννης;

Ἡ Ἀνθούλα φάνηκε δυσαρεστημένη ποὺ ὁ Ἀχιλλέας μίλησε ἔτσι γιὰ τὸν παιδικό της φίλο. Τὸ παρετήρησε αὐτὸς καὶ τῆς εἶπε:

— Τὶ παράξενο κορίτσι ποὺ εἶσαι, Ἀνθούλα! Ἂς εἶναι ὅμως, τὸν Γιάννη αὐτὸ θέλω νὰ μοῦ τὸν δείξῃς. Βλέπω ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸν περιφρονῶ, ἂν θέλω νὰ εἶμαι φίλος σου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΚΛΑΜΙΕΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ
3

Ἡ αὔρα τοῦ βραδιοῦ στὸ πάρκο
Τὴν ἐβαντάγια της κινεῖ
Σὰ μιὰ κυρία εὐγενική.

Κ' εἶναι ἔτσι μαλακὴ καὶ τόσο
Δειλή, ποὺ μάταια προσπαθεῖ
Νὰ σείσει ἀνάλαφρα κλωνὶ

Ἡ κλάδο ἀπὸ καρποὺς γεμᾶτο—
—Μόνο τὰ ρόδα, ὅταν περνᾶ
Πέφτουν στὰ πόδια της σεμνὰ

Καὶ τῆς μικρῆς ροδιᾶς οἱ φλόγες
Γέρνουν σὰν κύπελλα ποὺ ἀργὸ
Τὰ παίρνει ἕνα χεράκι ἁβρό.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΚΥΛΟΣ, ΤΟ ΒΑΡΕΛΙ ΤΟΥ ΚΙ' Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Σὰν τὸν Διογένη, κι' ὁ καλὸς σκύλος Ἀζὸρ ἔχει γιὰ κατοικία ἕν' ἁπλὸ βαρέλι μὲ σιδερένια τσέρκια. Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Ἀζὸρ φυλάει μπροστὰ στὸ βαρέλι του. Καὶ σᾶς βεβαιῶ πὼς θἄκανε ἄσχημα ὅποιος θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ μὲ κακοὺς σκοπούς...

Τὶς προάλλες, ἐνῷ ὁ πιστὸς φύλακας λαγοκοιμόταν, ἄκουσε κρότο βημάτων συρμένων. Ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τί νὰ ἰδῇ; Περνοῦσε ἕνας κακοντυμένος, ποὺ εἶχε κλέψει τοῦ ἀφεντικοῦ του ἕνα ψωμί. Καὶ τί ἀναίδεια! Στάθηκε μπροστά του καὶ τὸν προκαλοῦσε κοροϊδευτικά: «Πιάσε με ντέ! Ἂν μπορῆς νὰ τραβήξῃς μαζί σου καὶ τὸ βαρέλι σου!» Μὲ τὸ δίκιο του ὁ Ἀζὸρ θυμώνει, χυμᾷ, καὶ μὲ τόση ὁρμή, ὥστ' ἕνα τσέρκι τοῦ βαρελιοῦ βγαίνει. Ἀπὸ τὸ τσέρκι αὐτὸ ἴσα-ἴσα εἶναι δεμένο τὸ σκοινὶ τοῦ Ἀζόρ. Αὐτὸς τότε θυμᾶται πὼς μιὰ φορὰ ἔκαμε στὸ Ἱπποδρόμιο. Κάνει λοιπὸν μιὰ τούμπα στὸν ἀέρα. Καὶ τόσο ἐπιτυχημένη, ὥστε τὸ τσέρκι περνᾷ ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ κλέφτη, κατεβαίνει ὡς τὸ στῆθος του καὶ τὸν κρατεῖ ἔτσι δεμένο, ὡς που φτάνει ὁ χοροφύλακας καὶ τὸν πιάνει.

Ἂς ξαναπᾷ τώρα στὸ σπίτι τοῦ ἀφεντικοῦ, νὰ κλέψῃ ψωμὶ ἢ ὅ,τιδήποτε!..

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΔΙΑΝΟΜΕΑΣ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 14

Εἶχε νυκτώσει καὶ δὲν ἔβλεπα πιὰ νὰ διαβάσω· ἔκλεισα λοιπὸν τὸ βιβλίο καὶ βγῆκα στὸ παράθυρο.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου, φάνηκε ὁ διανομέας. Κτύπησε στὴν πρώτη θύρα καὶ μιὰ γυναίκα βγῆκε καὶ πῆρε τὸ τηλεγράφημα. Τὸ διάβασε καί, μὲ τὴν χαρὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, ἔτρεξε μέσα γιὰ ν'ἀναγγείλῃ τὴν εὐχάριστη εἴδηση.

Ὅταν ἔφθασε κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μας καὶ μὲ εἶδε στὸ παράθυρο, μοῦ εἶπε πὼς ἔχουμε τηλεγράφημα κι' ἐγὼ ἔτρεξα κάτω. «Γιὰ τὸ μπαμπὰ θὰ εἶναι,» σκέφθηκα· ἀλλὰ ὄχι, ἀπευθύνετο πρὸς ὅλη τὴν οἰκογένεια. Τὸ ἄνοιξα λοιπὸν καὶ διάβασα. . . «Ὦ, τὴν καϊμένη τὴ θεία! ποῖος θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε ὅταν πέρσυ τὴν ἀποχαιρετοῦσα, πὼς δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπα πιά;» Καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶ τὸν διανομέα ποὺ περίμενε νὰ ὑπογράψω, ἔτρεξα μὲ κλάματα ἐπάνω.

Κι' ἔτσι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, σκορπᾶ στὰ σπίτια τὴ λύπη καὶ τὴ χαρά...

Μελαχροινὴ Νησιωτοπούλα

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΥ ΠΡΟΤΙΜΩ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 13

Ἀγαπῶ νὰ διαβάζω κι' ἔχω ὡς τὰ τώρα πολλά, τόσα πολλὰ διαβάσει, ὥστε βρίσκομαι σ' ἀμηχανία: Μεταξὺ τῶν βιβλίων ποῦ κατοβρόχθισα, ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου, ποιὸ προτιμῶ;

Μήπως εἶναι τοῦτο; ὄχι· θἄναι κεῖνο· οὔτε! δὲν ξέρω ποιὸ νὰ προτιμήσω γιὰ νὰ μὴ φανῶ ἀχάριστος στὸ πλῆθος τῶν βιβλίων ποὺ μοῦ χάρισαν κάποτε μιὰ εὐχαρίστηση.

Θὰ βρισκόμουν ἀκόμα σ' αὐτὴ τὴν ἀμηχανία, ὅταν μιὰ σκέψη πέρασε ξαφνικὰ ἀπ' τὸ μυαλό μου. Θὰ προτιμοῦσα κεῖνο, ποὺ τὸ ἔχω ξαναδιαβάσει πολλὲς φορές, ἐκεῖνο ποὺ μὲ διασκέδασε παραπάνω ἀπ' ὅλα.

Ἕνα ὄνομα ἦλθε στὰ χείλη μου κι' ἄθελα τὰ μάτια μου πέσανε στὰ ράφια τῆς ταπεινῆς μου βιβλιοθήκης, ἄφισαν πίσω βιβλία μὲ χρυσωμένες σελίδες, χρυσόδετα, κι' ἐσταμάτησαν πάνω σ' ἕνα μικρό, παλιὸ βιβλίο, μὲ φαγωμένες τὶς γωνιές, μὲ κιτρινιασμένα φύλλα ἀτ' τὴν πολυκαιρία καὶ τὸ διάβασε - ξαναδιάβασε· στὴ ράχη του διέκρινα μὲ μισοσβυσμένα γράμματα «Ροβινσώνας Κροῦσος».

Ὅλοι σας ξέρετε τὰ συμβάντα αὐτοῦ τοῦ ναυαγοῦ κι' εὔκολα καταλαβαίνετε γιατί, μέσα σὲ τόσους ἀγαπητούς μου ἥρωες, ἔδωσα τὴν πρώτη θέση στὸ ἔργο αὐτὸ ποὺ ἀποθανάτισε τὸν Daniel de Foë.

Ἡ ἀνάγνωση αὐτοῦ τοῦ βιβλίου μὲ γοητεύει πρῶτα-πρῶτα ἀπ' τὰ πότε τρομερὰ καὶ πότε συγκινητικά του ἐπεισόδια. Ὕστερα θυμοῦμαι μ' εὐγνωμοσύνη πόσο μοῦ διέπλασε τὶς ἰδέες, καὶ πόσες γνώσεις μοῦ ἔδωσε.

Γιὰ τρίτο λόγο, εἶναι τόσο ἐκπληκτικὲς καὶ διάφορες οἱ περιστάσεις ποὺ βρίσκεται ὁ ναυαγός, ὥστε νὰ μὴ τὶς πιστεύουμε· ὁπωσδήποτε ὁ συγγραφέας τὶς διατύπωσε μὲ τόση πραγματικότητα, ὥστε νὰ γίνωνται πιστευτές· ἐξ ἄλλου θυμοῦμαι πὼς κάποτε, διαβάζοντας τὶς περιπέτειες αὐτουνοῦ τοῦ ἥρωα, ἐφώναξα «ἔτσι θἄκανα κι' ἐγώ!»

Ἐπὶ τέλους ἂν ἡ ἡλικία μου τὸ ἐπιτρέπει νὰ κρίνω τὴ φιλοσοφικὴ σκέψη ἑνὸς βιβλίου, θἀβγαζα τὴν ἰδέα πὼς ὁ Daniel de Foë ἤθελε νὰ δείξῃ αὐτό: «ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν ὑπομονή, τὴν ψυχραιμία καὶ τὸ θάρρος, μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ κάτι θαυμαστὸ καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ λύσῃ τὶς ἀπορίες καὶ τῆς πιὸ δύσκολης περίστασης. Αὐτὸ εἶναι μιὰ παρήγορη σκέψη καὶ κεῖ βρίσκεται τὸ μυστικὸ τῆς εὐχαρίστησης ἀφοῦ καὶ στοὺς μεγάλους ἀρέσει νὰ διαβάζουν ἕνα «Ροβινσώνα Κροῦσο».

Πίστις-Πατρὶς

ΣΤΚΑ ΚΑΙ ΣΤΜΙΑΚΑΚΙΑ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 18.

Δύο ὥρας μόλις μακρὰν ἀπὸ τὴν ὥμορφη καὶ ξακουστή μας Ρόδο, εὑρίσκεται ἡ Σύμη, ἡ ὁποία, ὡς γνωρίζομεν ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν ἐκαλεῖτο «Αἴγλη». Ἡ Σύμη εἶναι μικρά, ξηρὰ καὶ ἄγονος νῆσος. Στὴν Σύμην, εὑρίσκεται καὶ ἡ περίφημος μονὴ τοῦ Πανορμίτου Μιχαὴλ τοῦ Ταξιάρχου.

Ἡ νῆσος, ὡς ἄγονος ποὺ εἶναι, δὲν παράγει σχεδὸν τίποτε· οἱ δὲ καλοὶ κάτοικοί της ἐπιδίδονται εἰς τὴν σπογγαλιείαν κι' εἶναι ὅλοι τους καλοὶ ναυτικοί. Μόνον εἰς τὸ *Πέδι*, σὲ μιὰ ὥμορφη πεδινὴ τοποθεσία τοῦ νησιοῦ, ὑπάρχουν ἀρκετὰ δένδρα καὶ μικρά, πολὺ μικρὰ ἀμπελάκια. Ἔχει ἐπίσης πολλὲς φραγκοσυκιὲς ποὺ κάμνουν νόστιμα, πολὺ νόστιμα φραγκόσυκα.

Μόνο πολλὲς συκιὲς δὲν ἔχει. Ποῦ καὶ ποῦ καμμιὰ συκούλα νὰ εὑρεθῇ. Δι' αὐτὸ τὰ Συμιακάκια τρελλαίνονται μὲ τὰ σῦκα καὶ τὰ τρώγουν σχεδὸν ἄγουρα. Πολλὲς φορὲς ὅταν εἶναι ἀκόμη *ἀλόθια*,(1) τὰ κόπτουν καὶ τὰ πετοῦν στὰ χέρια των σὰν τόπι, γιὰ νὰ ὡριμάσουν, φωνάζουν δὲ μεταξύ των: «Πάνω λόττι, κάτω λόττι, νὰ γενῇ τὸ λόττι σῦκο.» Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀφοῦ γίνει τὸ ἀλόθι σῦκο, τὸ τρώγουν μὲ ὄρεξη.

Αὐτό, ὅταν τοὺς τὸ λέγουν στὴν Ρόδο, θυμώνουν τὰ Συμιακάκια, εἶναι βέβαιον ὅμως πὼς αὐτὸ ἐγίνετο ἄλλοτε. Σήμερα μάλιστα ποὺ κατοικοῦνε στὴν Ρόδο πολλοί, πάρα πολλοὶ Συμαῖοι, ἐχόρτασαν καὶ ἀπὸ σύκα, διότι ἡ νῆσος τοῦ Ἡλίου παράγει ἄφθονα φροῦτα καὶ ὀπωρικά.

Ἀλήθεια! τὶ δὲν παράγει καὶ τὶ δὲν ἔχει αὐτὸς ὁ περιζήτητος τόπος! Ὅλα τὰ ἔχει, ὅλα, καὶ μονάχα ἕνα πρᾶγμα ἐπιθυμεῖ, ἕνα δὲν ἔχει. Πότε, Θεέ μου, θὰ τὸ ἀποκτήσῃ καὶ σὺτὸ ἡ ὥμορφη καὶ ξακουστή μας Ρόδος; Πότε;

Ἑλληνικὴ Ρόδος

(1) *Σημ.* ἀλλότι ἀντὶ ἀλόθι—Ὀλυνθος, τὸ ἄωρον σῦκον.

Η ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΛΙΜΝΗ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 16]

Ἦσαν πολλοί-πολλοὶ μενεξέδες ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ, γύρω στὴ λίμνη. Ἐκεῖ δὲν φυσοῦσε τὸ παρσμικρὸ ἀεράκι καὶ τὰ νερὰ δὲν ἤξερα τὶ θὰ πῇ κῦμα. Ὁ οὐρανὸς πάντοτε ρόδινος καὶ τὰ νερὰ τόσο καθαρὰ ὥστε ἐφαίνοντο τὰ χαλίκια κάτω στὰ βάθη των. Ὦ τὶ ὡραῖα χαλίκια! Ὅλων τῶν χρωμάτων, ἄσπρα, κόκκινα, πράσινα, γαλάζια· μόνον μαῦρα δὲν ἦσαν. Γιαυτὸ καὶ τὸ νερὸ ἦταν πολύχρωμο κι' εἶχε μιὰ ὄψη σὰν νὰ γελοῦσε.

Μιὰ βάρκα, μιὰ πράσινη βάρκα ἀργόπλεε τὲς ὄχθες τοῦ νεροῦ. Μιὰ βάρκα πράσινη μὲ γαλάζια κουπιά. Καὶ ὁ ψαρᾶς, τὶ ὡραῖος ψαρᾶς, ντυμένος ὁλόλευκα, μέ χέρια λευκότερα κι' ἀπ' τὸ χιόνι μὲ μάτια γαλανὰ σὰν τὸν οὐρανὸ καὶ μὲ ξανθά, πολὺ ξανθὰ μαλλιὰ ἐψάρευε πολύχρωμα ψαράκια μὲ ἕνα ἀγκίστρι ἀσημένιο τόσο δὰ μικρό, δεμένο σὲ μιὰ κλωστὴ μαλαματένια! Ἀέρας δὲν φυσοῦσε ἐκεῖ· ποτὲ δὲν ἀκούστηκε φουρτούνα. Ἐκεῖ πάντα ὁ οὐρανὸς ρόδινος καὶ πάντα καλοκαίρι. Σὰν τέλειωνε τὸ ψάρεμα, ὁ βαρκάρης ἐκάθητο στὸν ἴσκιο τῆς χουρμαδιᾶς ποὺ ἐφύτρωνε ἐκεῖ στὴν ἄκρη τῆς λίμνης, νὰ ξαποστάσῃ. Καὶ τότε σιγὰ τὸν ἐνανούριζε μιὰ γλυκειὰ μελωδία πουλιῶν ποὺ ἐμεῖς ποτὲ δὲν τὰ εἴχαμε δεῖ. Ἔτσι ὥμορφα ζοῦσε ὁ ξανθὸς ψαρὰς μὲ τὴν πράσινη βάρκα του κοντὰ στὴ λίμνη ποὺ ποτὲ ἐμεῖς δὲν εἴδαμε καὶ ποὺ στὶς ἄκρες της ἦσαν πολλοὶ-πολλοὶ μενεξέδες.

Τρελλὴ Γυμνασιόπαις

ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 17

Προχθές, οἱ δυὸ μικρές μου ἀδελφές, ἡ μία πέντε χρονῶν καὶ ἡ ἄλλη ἕξη, ἔπαιζαν στὸ διάδρομο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ διάδρομος εἶχε καὶ μικρὴ σκαλίτσα. Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ δωματίου, ἔρταναν σὲ μένα οἱ φωνές των. Ἄξαφνα ἡ φωνὴ τῆς μικρῆς ἀκούστηκε ποὺ ρώτησε: «Παίζομε τὸ Θεό; Νᾶσαι σὺ ὁ Θεὸς καὶ γὼ ὁ ἄνθρωπος;»!

Ἐγὼ τότε, περίεργη, σηκώθηκα νὰ παρακολουθήσω τὸ παιχνίδι κρυφὰ ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ἡ μία, ὡς «Θεός», καθότανε μὲ ὕψος σοβαρὸ καὶ μ' ἕνα ραβδὶ στὸ χέρι, σὲ μιὰν ἄκρη· ἡ ἄλλη, ὡς «ἄνθρωπος», πηχαινορχόταν γυρεύοντας τόνα καὶ τἄλλο.

Ἀφοῦ τῆς ἔδινε ὅ,τι ζητοῦσε, ἄρχισε ὕστερα ν' ἀτακτῇ. Ἡ ἀταξία ἔφτασε τὸ πείραγμα καὶ ὁ «Θεὸς» ἐθύμωσε. Ὁ «ἄνθρωπος» ὅμως παρατήρησε ὅτι «οἱ Θεοὶ δὲ νευρώνουνε»! Μπροστά σ' αὐτὴ τὴν αὐθάδεια, ὁ «Θεὸς» φοβέρισε πὼς θὰ τὸν ρίξῃ στὴν κόλασῃ, κι' αὐτός, σκασμένος στὰ γέλια, εἶπε:—«Τὸ παιδί σου θὰ ρίξῃς στὴν κόλασῃ;».

Ἡ παρατήρησῃ ἔφερε δυσάρεστο ἀποτέλεσμα, γιατὶ τὸ «παιδὶ» βρέθηκε μὲ μιὰ σπρωξιὰ κάτω ἀπὸ τὴ σκαλίτσα.

Ἐκεῖ-κάτω, στὴν κόλασῃ, ὁ«ἄνθρωπος» σὲ λίγῃ ὥρα ἔξεχασε τὴ θέσῃ του καὶ ἄρχισε ἄλλα παιχνίδια, ἄσχετα μὲ τὸ παιχνίδι τοῦ «Θεοῦ».

Ἐγὼ τότε νόμισα ὅτι τελείωσε καὶ μπῆκα στὸ διάδρομο γιὰ νὰ τὶς ρωτήσω πῶς τοὺς ἦρθε νὰ παίξουν ἔτσι. Ὁ «Θεὸς» ὅμως ποὺ δὲν ἐξέχασε τὸ παιδί του, μοῦ λέει σοβαρὰ: «Πήγαινε νὰ βγάλῃς αὐτὸ τὸ ἄθλιο παιδὶ ἀπὸ τὴν κόλασῃ».

(Γεγονὸς) *Σταράτη*

ΠΑΙΔΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ἀριθ. Ἐγκρ. 22.

— Ἔλα δῶ, Νικάκη μου. Πές μου χρυσό μου, ποιὸν ἀγαπᾷς καλύτερα, τὸ Μίμη ἢ τὴν Ἕλλη;

— Τὸ Μίμη.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ μοῦπε θὰ μὲ πάρῃ μαζί του στὴν Ἀθήνα μεθαύριο.

— Ναί, μὰ κι' ἡ Ἕλλη σοῦφερε μιὰ μεγάλη σφυρίκτρα· τὸ ξέχασες;

— Οὔ, τώρα ἔσπασε.

— Κι' ὕστερ' ἀπ' τὸ Μίμη, ποιὸν ἀγαπᾷς;

— Τὸ γατάκι.

— Καὶ κατόπι ἀπ' τὸ γατάκι;

— Τὸ θεῖο τὸ Γιώργη, γιατὶ μοῦ φέρνει καραμέλλες.

— Ἐμένα δὲ μ' ἀγαπᾷς λοιπὸν καθόλου;

— Σένα σ' ἀγαπῶ καλύτερα ἀπ' ὅλους, μά...

— Κι' ἀπ' τὸ γατάκι;

— Ναί, μά...

— Τὶ μά;

— Μά... δῶσε μου τ' ἀμύγδαλα ποὺ ἔχεις στὴν τσέπη σου.

— Ἄ, τ' ἀμύγδαλα τἄχω γιὰ τὸν Κωστάκη!

— Τότε... τότε ἀγαπῶ τὸ γατάκι περισσότερο!

— Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι πολλὰ γιὰ τὸν Κωστάκη μποροῦσα νὰ σοῦ δώσω καὶ σένα μεριά.

— Ὦ, εἶσαι πολὺ καλή.

— Πόσο;

— Νά, σὰν τ' ἀμύγδαλα.

Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ Σχολεῖο.

— Πῶς κάνει τὸ ὑποκοριστικὸ τῆς γῆς;

— ....

— Μὰ γιὰ πρόσεξε, παιδί μου Τὸ γηδ...

— Τὸ γηδάκι! *Μιμόζα*

***

Στὸ λιμάνι.

— Κοίτα, Πετράκη, κεῖνο τὸ κόκκινο καΐκι!.. Πρώτη φορὰ βλέπω κόκκινο πλοῖο. Γιατὶ τὸ βάψαν ἔτσι;

— Ἄ, μπᾶ! Δὲν τὸ βάψαν... Θὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα!

Σάνθιππος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 209ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προταθέντος τὴν 2 Ἰουνίου 1923 πρὸς εὕρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1923 δημοσιευθεισῶν 178 Πνευμ. Ἀσκήσεων.

[Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν: ὁ πρῶτος τὰς εὐρεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ Εὕσημα Λύσεων, ὁ τρίτος τὰ Εὕσημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε', § 2, ζ'.

Οἱ Ἰσότιμοι ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 35 δι' ἕξοδα τοῦ κλισὲ καὶ νάγοράσουν ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, ὁηλαδὴ μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου 1925 (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο) ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1923 (Β'. Περίοδος) μὲ ἐκπτωσιν πέντε (5) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β'. Βραβείου νάγοράσουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν (3) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ'. μὲ ἐκπτωσιν δύο (2) δρ. (Ἴδε καὶ Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. ζ')

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*,

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Προσωπίδα*, 162, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Δοξασμένο Κωνσταντινούπολο*, 151, 16.7. *Φιόρης Λεβάντες*, 148, 15,7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Γριφοφτιάστης, 148, 15,7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πλανόδιος*, 126, 13,7. *Παπαρούνα τοῦ Ἀγροῦ*, 136, 14, 7. *Μάγισσα*, 128, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Καβούρ, 107, 11, 6. Αὔρα, 106, 11, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Φαέθων, 36, 4, 3. Κύριος Τάδε, 58, 6, 3. Ἀήττητος Γίγας, 16, 2, 2. Παιδὶ τοῦ Βουνοῦ, 42, 5, 2. *Ζάκ-Σεπὰρ* 20, 2, 3. Τριανταφυλλένια, 76, 8, 4.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἔως 15 ἐτῶν)*.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Σμύρνη*, 144, 15, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Γενναῖο Εὐζωνάκι, 151, 16, 7. Περασιτικὸς 154, 16, 7. Μαρία Φωτοπούλου, 149, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας*, 125, 13, 7. *Δοξασμένη Φουσταγέλλα*, 127, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τσομπανόπουλο* 109, 11, 7. *Κύπρος*, 118, 12, 7. *Καπετὰν Καραπιπέρης*, 119, 12, 7.

ΙΣΟΤΙΜΟΙ: Πυροβολητάκι, 109, 11, 7. Τσουκνίδα, 111, 12, 5. Ἀνέλπιστη Χαρά, 115, 12, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Μικρὴ Χωριατοπούλα, 89, 9, 7. Ἔλσα, 97, 10, 5. Πανταχοῦ Παρών, 94, 10, 7. Ραβεγκάρ, 78.8,3. Φέρελπις, 96, 10,7. Καρυοφύλλι τοῦ 21, 98, 10, 7.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀννίβας, 11, 2, 1. Βόσπορος, 32, 4, 2. Ἐλευθερο Πουλί, 26, 3, 1. Παληάτσος 32, 4, 2. Κουρέλι, 63, 7, 7. Ξανθιά Κορφιατοπούλα, 62, 7, 3. Φρουρὸς τῆς Ἑλλάδος, 17, 2, 2. Μαυροθαλασσίτης, 10, 1, 2. Μόνικα, 10, 1, 1. Ἐσμεραλδα, 53, 6, 3. Καπετὰν Μπόρας, 38, 4, 2. Κωνσταντῖνος, 54, 6, 3. Ξιφήρης Παῖς 4, 1, 1. Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, 25, 3, 4. Ἰωάννης Πέτσης, 14, 2, 4. Πιπιλουλού, 60, 6, 3.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἐτῶν καὶ κάτω)*.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζιγκομάρ*. 160, 16, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πόλις τῶν Ὀνείρων* 98, 10, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*, 86, 9, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Εὐαισθησία, 69, 7, 7. Ριρίκα, 66, 7, 3.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Χαρίτων καὶ Μόσχα Γ. Ἐμπειρίκου, 3, 1, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 Εὐριπίδου τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1924.

Η ΠΡΟΤΑΣΗ τοῦ κ. Χατζιδάκη γίνεται δεκτὴ μ' ἐνθουσιασμό. Τὰ Διαπλασόπουλα θέλουν νὰ στήσουν τὴν προτομὴ τοῦ ἀγαπημένου τους ποιητῆ, τοῦ «κατ' ἐξοχὴν ποιητῆ τοῦ Διαπλασόκοσμου». Αὐτὸ τὸ βλέπω φανερὰ ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ ἔλαβα ὡς τώρα. Εἶναι πολλὰ κι' ἐνθουσιῶδη. Ἀλλὰ περιμένω νὰ λάβω κι' ἄλλα. Περιμένω νὰ μοῦ γράψουν καὶ πιὸ μακρινοὶ φίλοι, ποὺ δὲν πρόφθασαν ἀκόμα. Κι' ἄμα κρίνω ὅτι οἱ ἐκδηλώσεις εἶναι ἀρκετές, θὰ προβῶ στὴν προκήρυξῃ τοῦ Ἐράνου, μὲ τὴ βεβαιότητα πιὰ ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ

Ὁ Ἡγήσιππος ἔπαθε κάτι περίεργο: τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ δὲν εἶχε ὄρεξη νὰ πιάσῃ πέννα νὰ μοῦ γράψῃ. Συλλογιζόταν ὅτι σὲ λίγο θἀρχίζαν τὰ μαθήματα κι' αὐτὸ τοῦ προξενοῦσε στενοχώρια, μελαγχολία καὶ ἀθρένεια. Δὲν εἶναι περίεργο; Γιατὶ ἐγὼ ξέρω ὅτι τὰ περισσότερα παιδιά, αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἴσα ἴσα, εἶν' εὐδιάθετα, χαρούμενα καὶ δραστήρια. Φαίνεται ὅτι γιὰ τὸν *Ἡγήσιππο* τὸ καλοκαίρι ἦταν λίγο. Δὲν τὸ ἐχόρτασε, νά. Εἶμαι βέβαιη ὅμως ὅτι σὲ λίγο θὰ τὸ χόρταινε κι' αὐτὸς καὶ θὰ τὸ βαριόταν, ὅπως ὅλοι... Τοῦ Γιάννη παραστικά. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφει γιὰ τὴν αὔξησῃ τῆς συνδρομῆς καὶ γιὰ τὸ συμπλήρωμα ποὺ θὰ μοῦ φέρῃ.

Ἀλήθεια, ἔχω πολλοὺς, πάρα πολλοὺς νὰ εὐχαριστήσω γιὰ τὸ συμπλήρωμα. Δὲν τὸ εἶχα ζητήσει ἀπὸ κείνους ποὺ προπλήρωσαν συνδρομῇ γιὰ τὸ 1924, τἄφησα ὁλωσδιόλου στὴ διάθεσή τους νὰ μοῦ στείλουν ἢ νὰ μὴ στείλουν τὶς 10 δραχμὲς ποὺ ἐπρόσθεσα. Ἀλλὰ τὰ καλά μου παιδιὰ ἔκριναν πὼς ἦταν δίκιο καὶ δὲν θέλησαν νὰ ἐπωφεληθοῦν. «Τὶ σημαίνει, εἶπαν, ἂν προπλήρωσα 40 δραχμές, ἀφοῦ ἡ Διάπλασις, γιὰ νὰ ζῇ, χρειάζεται 50; Κι' ἀφοῦ τόσες πληρώνουν οἱ ἄλλοι ποὺ γράφονται τώρα, γιατὶ νὰ μὴν πληρώσω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο;» Ἔτσι, μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία, μοῦ στέλλουν 10 δραχμὲς πρὸς συμπλήρωσῃ καὶ τὶς συνοδεύουν μὲ τὰ εὐγενικώτερα λόγια. Τὰ εὐχαριστῶ πολύ, πάρα πολὺ τὰ καλά μου τὰ παιδιά!

Τὶ νὰ σοῦ πῶ, *Ἰσμήνη*! Γιὰ κορίτσι 14 ἐτῶν δὲν εἶναι τὸ «Ἔγκλημα καὶ ἡ «Τιμωρία», τὸ βαρὺ αὐτὸ ἀριστούργημα τοῦ Δοσταγιέφσκι. Γιὰ μαθητὴ ὅμως ἡ μαθήτρια τῆς Δ' τῆς Ἐμπορικῆς εἶναι. Ἀλήθεια λές ὅτι ἡ ἡλικία σου δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν τάξῃ σου, γιατὶ πολὺ μικρὴ πῆγες στὸ σχολεῖο. Ἔτσι κι' ἐγὼ βρίσκομαι τώρα μπερδαμένη. — Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα, εἶναι ὅπως τὸ πάρεις. Γι' αὐτὸ θὰ τἀφήσω κατὰ μέρος. Κι' ἂν βρῶ κάτι καλύτερο ἀπὸ τὸ «Δελφίνι», θὰ τὸ βάλω τὸ 1925, ἀφίνοντας τὸ «Δελφίνι» γιὰ τὸ 1926. Ἂν δὲν βρῶ, θὰ βάλω τὸ «Δελφίνι», νὰ τελειώσουμε κι' αὐτὴ τὴ σειρά, γιὰ νἀρχίσουμε ὕστερα καμμιὰν ἄλλη... εἰρηνικώτερη.

Ἀ. *Γριφοφτιάστη*! κάθε ἄλλο περίμενα παρὰ πὼς θὰ τεμπέλιαζες καὶ σὺ καὶ θἄκανες δυὸ μῆνες νὰ μοῦ γράψῃς! Ἡ ἐξοχὴ λοιπὸν ἔκαμε κι' αὐτὸ τὸ θαῦμα; Ἄς εἶναι, τὸ σημερινό σου ὡραῖο γράμμα μᾶς ποζημιώνει. Καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ ἔννοια σου καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ μᾶς φήσουν γιὰ τὴν αὔξησῃ, οὔτε τὰ παιδιὰ τῶν ὑπαλλήλων, γιατί, καθὼς θὰ εἶδες, «οἱ μισθοὶ τῶν πατέρων» αὐξήσαν τώρα μὲ τὸ παραπάνω. Δὲν εἴπαμε ὅτι ὅλα αὐξάνουν καὶ πάντα βρισκόμαστε στὰ ἴδια;

Πολὺ καλά, *Ροδοδάφνη*, νὰ γίνῃς *Ροδοδάφνη* ἀφοῦ τὸ προτιμᾷς ἔτσι. Γιὰ τὸ ἄλλο, τὶ νὰ σοῦ πῶ; Ἐγὼ νομίζω ὅτι κανεὶς δὲν μ' ἐγέλασε ἀπ' ὅλους ποὺ μοῦ ἔγραψαν ὅτι νίκησαν σ' ἀθλητικοὺς ἀγῶνες καὶ μ' ἔκαμαν νὰ τοὺς συγχαρῶ. Ἂν ὅμως ἐσὺ *εἶσαι βέβαιος* γιὰ κανένα, ὅτι μοῦγραψε φέμματα, μπορεῖ νὰ τὸν καταγγείλῃς ὑπ' *εὐθύνη σου*. Πρόσεξε μόνο μὴν τὴν πάθῃς, γιατὶ δὲν μπορεῖς νὰ ξέρῃς τὶ γίνεται παντοῦ.—«Ἀττικὰ Ἀγρολούλουδα» λοιπόν, ἔτσι ἄς γίνῃ ὁ τίτλος.

Ὁ Ζῆθι Ἑλλὰς παρατηρεῖ στὸ *Φιόρη Λεβάντη*, ὅτι ὁ κατάλογος ἐκεῖνος; τοῦ Ψυχάρη «ἔγεινε πρὸ τοῦ πολέμου, σὲ καιρὸ ὁηλαδὴ ποὺ ἡ γυναίκα ἦταν περισορισμένη στὰ δικά της ἔργα καὶ δὲν ἔβγαινε ἔξω ἀπ' τὸ περιθώριο ποὺ τῆς χάραξε ἡ Φύσῃ». Ὅσο γιὰ κεῖνο ποὺ εἶπε αὐτός, (ὁηλαδὴ ὅτι τὰ κομμάτια τῶν κοριτσιῶν στὴ Σελίδα μας εἶναι ἀνώτερα ἀπὸ τὰ κομμάτια τῶν ἀγοριῶν) ἐπιμένει ὅτι ἔτσι εἶναι καὶ ὅτι κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀρνηθῇ. Ἀλλὰ δὲν τὸ γενικεύει. Λέγει ὁηλαδὴ ὅτι «μόνο τὰ κορίτσια τοῦ κύκλου μας γράφουν καλύτερα ἀπὸ τἀγόρια» κι' ὄχι ὅτι γενικῶς οἱ γυναῖκες γράφουν καλύτερα ἢ εἶναι ἀνώτερες ἀπὸ τοὺς ἄντρες.) Κι' ὅποιος ἔρει—προσθέτει-ἄς ἐξηγήσῃ τὸ μερικὸ αὐτὸ φαινόμενο.

Χαίρω πολύ, *Ἄτλα*, ἔκτακτε ἀπεσταλμένε τοῦ Συλλόγου «Συναδέλφωσῃ» (Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων), ὅτι ὁ Σύλλογός σας εἶναι καθαυτὸ «Διαπλασικκὸς» καὶ ὅτι πρῶτο σκοπὸ ἔχει τὴ διάδοσῃ καὶ τὴν ὑποστήριξή μου, καὶ δεύτερο τὴ μόρφωσῃ καὶ τὴ διασκέδασῃ τῶν μελῶν. Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρο διάβασα ὅλα ὅσα μοῦ γράφεις γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴ μέλλουσα δράσῃ του, κι' εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ γίνουν, ὁηλαδὴ ὅτι δὲν μοῦ τὰ ἔγραψες μόνο καὶ μόνο «γιὰ νὰ κερδίσῃ ὁ Σύλλογος τ

εἶναι γνώμη πολλῶν·) ***Τόξον τοῦ Φοίβου*** (ποὺ μὲ μεγάλη χαρὰ περιμένει τὸ «Δελφινάκι»·) ***Ἀγνὴν*** (ποτὲ μὲ ψιλή· εἶναι ἀπὸ τὶς λέξεις ποὺ δασύνονται: ἅγιος, ἁγνὸς κτλ·) ***Νὶκ-Κὰρτ*** (ἔστειλα· περαστικά·) ***Γλυκὸ Χαμόγελο*** (ἀκόμη, περίμενε·) ***Ἀρχηγὸν τοῦ Θάρρους*** (ἔστειλα 10 τετράδια· περιμένω συμπλήρωμα κι' εὐχαριστῶ πολύ·) ***Δούκαν Χ' Γ.*** (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ·) ***Ἀστέρι τῆς Φυλῆς*** (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ὄχι, ἐκεῖ φοιτοῦν ἀπὸ λίγα χρόνια σὲ κάθε Πανεπιστήμιο, γιὰ νὰ κούσουν τοὺς εἰδικοὺς καθηγητὰς ποὺ θέλουν·) ***Γεώργιον Ἰωακεὶμ*** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα· τὰ ἔλαβα ὑπὸ σημείωση γιὰ νὰ συμμορφωθῶ μὲ ὅσα μπορῶ·) ***Σαπφὼ*** (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· τώρα περιμένω κι' ἄλλο σου γράμμα, ἀφοῦ ἄργησες· ναί;) ***Σ. Κατσαρ.*** (χαίρω πολύ, ἐξακολούθησε·) ***Γιοῦ-Γιοῦ*** (στεῖλε τις κι' ἂν προφθάσουν·) ***Ἰαβέρην*** (ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω· ἀλλὰ κι' ἀλήθεια νὰ εἶναι, θὰ γελάστηκαν οἱ γιατροί· ἔννοια σου κοὶ πολλὰ χρόνια θὰ ζήσης ἀκόμα!) ***Μικρὸν Μετανάστην*** (φύλλα ἔστειλα· ἔχω καὶ τοῦ 1912·) ***Ναυτικὸν*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα·) ***Καρυοφύλλι τοῦ 21*** (δεκταί·) ***Ἐλευθέραν Θράκην*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) ***Δ. Η. Δ.*** (στεῖλτε· καὶ τῶν προηγ. ἐτῶν τὰ φύλλα μὲ τὴ νέα τιμὴ πωλοῦνται·) ***Μάρκον Ι. Κρόκον, Πονεμένην Ψυχήν, Τίταν, Πάνον Χειμαριώτην, Σβυσμένην Ἐλπίδα*** κτλ.

Γ. Τσαρίδην, Ζακελίναν, Πασχαλιάν, Κ. Ἰωαννόπουλον, Ζιζάνιον τῶν Πατρῶν, Τετραπέρατον (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***30 Σεπτεμβρίου***, θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 4 Δεκεμβρίου.]

645. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτο ἕνα γράμμα τἀλφαβήτου·
Τὸ δεύτερο ἐπίθετο... ὁμαλό.
Τὰ δυό, ἂν ἑνωθοῦν ὑπὸ τοῦ λύτου,
Κάνουν στὴ Θεσσαλία ἕνα βουνό.

Σημαία τῆς Ἐλευθερίας

646. Συλλαβόγριφος

Ἂν μὲ σύνδεσμο συνδέσης
Κάποιο ἀριθμητικό,
Μιὰν ὀροσειρὰ μεγάλη
Θὰ μᾶς κάνης στὸ λεπτό.

Νηρηΐς τῶν Ἀνθέων

647. Μεταγραμματισμὸς

Σοῦ στηρίζω τὸ κεφάλι...
Μ' ἂν μοῦ ἀλλάξης τὸ λαιμό,
Μιὰ ἀσθένεια ξεπροβάλλει
Ποὺ δὲν ἔχει γιατρεμό.

Ἄγγελος Στουνάρας

648. Αἴνιγμα

Ἂν καὶ εἶναι λέξη μία,
Τρία πράγματα δηλοῖ:
Πρῶτα δύναμη πολλή,
Ἔπειτα μεγάλη πόλη,
Τέλος, μ' ἄλλη ὀρθογραφία,
Κάτι ποὺ δὲν πίνουν ὅλοι.

Προσφυγοπούλα

649 Πυραμὶς

\+ Οἱ σταυροὶ νῆσος τ. Ἑλλάδ.
+ =Ἱέρεια μυθιστορική.
+ =Ὑδρευτικόν.
+ =Κράτος τ. Εὐρώπης.
****+**** =Κάτοικος χώρας τῆς Ἑλλάδος

Κόκκινος Κρῖνος

650 — 654. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις: *κάπρος, κωφός, χάος, γεῦμα, ἀξία.*

Θρακικὸ Διαβολάκι

655. — 657. Μεταμορφώσεις

1.—Ἡ *Τῆλος* διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Πύλος*.

2.—Ἡ *Πύλος* διὰ 3 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Πάρος*.

3.—Ἡ *Πάρος* διὰ 2 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *Σάμος*.

Τραγούδι τῆς Ἑνώσεως

658. Ἀκροστιχὶς

Τἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ζῶον κερασφόρον:

1, Βασιλεὺς τῶν Περσῶν· 2, Λατῖνος λυρικός· 3, Ποιητὴς ἐθνομάρτυς· 4, Μέγα θαλάσσιον ζῶον· 5, Εἶδος χώματος· 6, Ἅγιος ἀναγινωσκόμενος καὶ ἀντιστρόφως.

Λαμπρὸς Ἀστὴρ

659. Ἐλιποσύμφωνον

αιο-αα-αα-οε

Ἑλλάδα τοῦ Βύρωνα

660. Γρῖφος

```
      ον      ο ο     ο ο ο ο
    ον   ον  ο   ο  ο
L     ε      ο ο ο ο ο   ο ο ο      : :
    ον   ον  ο   ο  ο
      ον      ο ο     ο ο ο ο
```

Ἡλιογέννητη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

661. Epigraphe

T O P R E N I
R P A L R U T

Ξάνθιππος

662. Rébus

C C C C C C

[Lisez le nom d' un illustre orateur romain.]

Φιόρης Λεβάντες

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 30

420. Ἀμμόχωστος (ἄμμος, χωστός). — 421. Λάρισσα (λά, ρίς, σά.)—422. Κολύβριον - κολλύριον. —423. Ἴος σοῖ.

424.
```
Ν Α Ξ Ο Σ
Ρ       Υ Ε
Ε       Α
Β Υ Ρ Ω Ν   Λ
Ο   Ω   Α   Α
Λ   Ν Ι Ν Ο Σ
Ο Ι     Ο   Ο
Σ Α Ν Ο Σ   Ω
```

425—429. Διὰ τοῦ Λ: *ἅλαλος, λιλά, ἐλάλησα, βάλλω, ἄλλος.*·430 Μπύρα (ΜπέΜΠΗ, ΡΑκή...)—431. ΘΕΟΔΩΡΑ (ΑἰΘρα, ΚύψΕλος, ΕὔπΟλις, ὑπόΔημα, ΦιλΩτας, ΛοέΡτης, πέτΑσος.)—432. Ἡ τιμὴ τιμὴ δὲν ἔχει καὶ χαρὰ στον ποὺ τὴν ἔχει.—433. *Μὲ χαρὰ διαβάζω τὴ Διάπλασι* (μὲ χα ρα, διὰ βα ζω, τη διὰ πλα, σύ.)—434. Ἑλένη (L, N, I) NIL. —435. Chat vit rôt; rôt tenta chat; chat mit patte à rôt; rôt brula patte à chat; chat lacha rôt.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται να δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμὰς 2. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΔ΄—1312)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ "ΕΚΔΙΚΗΣΕΩΣ,,

Βραβεύτηκαν: TITAN, ΚΟΜΗΣ ΕΡΑΧ, ΚΕΡΑΥΝΟΣ, ΣΒΥΣΜΕΝΗ ΕΛΠΙΣ. Στεῖλατε διευθύνσεις. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν.

(ΚΔ΄—1313)

Βιολέττα, μολονότι προσπάθησα, δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς μαντέψω, σᾶς εὐχαριστῶ ὅμως ποὺ μὲ θυμᾶστε· ἀνταλλάσσουμε κανένα γραμματάκι; Κατ. Ἀδαμ; *Καίτη Βάου*

(ΚΔ΄—1314)

Θέλοντας νὰ πλουτίσω τὸ album, καὶ γιὰ νὰ ἔχω μιὰ θύμηση τῆς Διαπλασιακῆς μας ζωῆς, ἀνταλλάσω c. p. Ὅσοι ἔχουν τὴν εὐχαρίστησιν ἂς στείλουν στὴν Δ)σιν: Λουλοὺ Δαλέγκα (διὰ Σαντούτσα), Ἐγνατίας 323, Θεσσαλονίκην. ΣΑΝΤΟΥΤΣΑ

(ΚΔ΄—1315)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασόκοσμο, χαιρετῶ τὰ Διαπλασόπουλα καὶ Διαπλασοπούλες. ΠΑΤΡΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ

(ΚΔ — 1316)

ΠΑΤΡΙΝΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ, σὲ ξέρω ποιὸς εἶσαι· εἶσαι ὁ Ἀσ..... Ἂν μπορῆς εὕρε με. — ΠΑΤΡΙΝΟ ΑΡΑΠΑΚΙ

(ΚΔ΄—1317)

Φεγγαράκι καὶ λοιπαί, τὶ 6 κοπανᾶτε; Ἰσοβάθμιοι εἴμαστε. — Μάγκας, Ἀλάνης

(ΚΔ΄—1318)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ ΜΟΥ (ΚΔ΄—1106). ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΔ΄—1319)

Μάγισσα, ἔλαβα καὶ τὴ δική σου περιγραφή· πολὺ μοῦ ἄρεσε. Νεφέλη, Ἰδανισμέ, Πανταχοῦ Παρών, Κυκλαμιά, Δαλιδά, ἔλαβα· εὐχαριστῶ. Γῶγο Ἀστέρη, Χιονοστιβάς, Ἰσιλδα, Τρελλὴ Γυμνασιόπαις, Πατρινὸ Διαβολάκι, Σὲρ Ραβεγκάρ, στέλνω μὲ χαρά. Καίτη, Λευκη, θαυμάσια! Καὶ Σεῖς; — ΜΙΜΟΖΑ

(ΚΔ΄—1320)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ: Βραβεύτηκαν: Ἀθάμας, Τριανταφυλλένια. Ἐπαινοῦνται: Μέμφις, Μελαγχολικός, Πίστις-Πατρίς, Ρωμαντικος, Πατρινὸ Διαβολάκι. Λοιποὺς εὐχαριστοῦμεν.

Σύλλογος «Περίδρομος»

(ΚΔ΄—1321)

Παγκόσμιο Ὄνειρο, Ἰδανισμέ, Μοῦσα, Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι, Γαλαξία, ἀνταλλάσσομεν Μ. Μυστ. ἀπ' εὐθείας; Δ)σις: Θεανὼ Θεοχ. Μακρῆ, Ἀργοστόλι.

(ΚΔ΄—1322)

ΜΑΓΙΣΣΑ, ἔστειλα. Περιμένω. Δ)σις: Georges Grivas, Corfou.—ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, ἔστειλα· στεῖλατε. ΝΑΝΟΤΑ

(ΚΔ΄—1323)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ κάρτες. Δ)σις Ναπολέοντα Καργάκον (διὰ *Μέγαν Ἀλέξανδρον*), Θῆρας.

(ΚΔ΄—1324)

Κάθε Διαπλασόπουλο καὶ Διαπλασοπούλα ποὺ καταγίνεται στὴ ζωγραφικὴ δὲν πρέπει νὰ λείψη ἀπ' τὸν (ΚΔ΄1066) διαγωνισμὸ τοῦ ΥΨΙΠΕΤΟΥ ΛΕΤΟΥ

(ΚΔ΄—1325)

Βενετοπούλα, Σιλφάξ, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια μέσω Διαπλάσεως; Ἀπαντήσατε. Φιλύρα, ἔστειλα· περιμένω. ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΔΥΣΗ

(ΚΔ΄—1326)

Ὄνειρο τῆς Κύπρου, τὶ χαρούμενη ἔκπληξη! *Πάνο Χειμαριώτη* ἡ ἀναπάντεχη χαρὰ πάντα εἶναι γλυκύτερη. *Τριανταφυλλένιο Μπουκετάκι*, μὲ κολακεύεται· τετράδιό Σας ἀκόμα δὲν ἔλαβα. *Λοξασμένο Κρητικόπουλο*, διεύθυνση θαυθελα. *Ἀγκεμπουργκ*, εὐχαριστῶ. *Διαπλασόπαιδο*, εὐχαριστῶ μολονότι βραβεῖο δὲν ἔλαβα. — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΔ΄—1327)

Στεῖλατε διὰ τὸν (ΚΔ΄-1259) Διαγωνισμὸν στὴν Δ)σιν: Ὑποεπιτροπὴν Ἀνταλλαγῆς Ἑλληνοβουλγαρικῶν Πληθυσμῶν (διὰ Κούλαν), Ἀλεξανδρούπολιν. ΑΓΝΗ, ΑΛΚΥΩΝ

(ΚΔ΄.—1328)

"Τ. R. I. P.,,
D. S. S.

ΔΗΛΩΣΙΣ. — Δηλοῦται εἰς τοὺς νῦν ἀγνώστου διαμονῆς REF, TEP, FLIG, BLALK-DAGGER, TREP, ULTUS καὶ ΑΡΑΜΙΝ (οὐχὶ τῆς Διαπλάσεως) ὅτι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἐπανέλθωσιν ὑπὸ τὰς διαταγάς μας, ἀρκεῖ νὰ μᾶς γράψουν εἰς τὴν τῆς (ΚΔ΄.1302) ἀγγελίας διεύθυνσιν.

Ὁ Ἀρχηγὸς GEORGE TRIP

(ΚΔ΄—1329)

Διαπλασοποῦλες, γράψτε ὅλες στὸν Ἄλκη Θρύλο, Poste-Restanie Κοζάνη.

(ΚΔ΄—1330)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΙΔΡΥΕΤΑΙ ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΚΕΡΑΥΝΟΣ,, *Ἑτοιμασθῆτε.*

(ΚΔ΄—1331)

ΟΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ ζητᾶ Μ. Μ. ἀπ' ὅλους καὶ ὅλες, ἐξαιρετικὰ ἀπὸ μορφωμένα ἀγόρια καὶ κορίτσια ποὺ γράφαν πέρισυ καὶ φέτος στὴ *Σελίδα*. Καθαρογραμμένα νάναι, μὲ διαλεχτὲς κι' ὄμορφες ἀπάντησες. Θὰ βραβεύσῃ διαλεχτά! Συμμετοχὴ ΜΙΑ δραχμή. Δ)ση: Πάνον Οἰκονομίδην Poste-Restante. Σαρί-Σαμπὰν (Νέστου).

(ΚΔ΄—1332)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Διαγωνισμοῦ Γραμματοσήμων: Α' Βραβεῖον: Φὸν Κολοκοτρώνης, Β' Βραβεῖον: Φρέδος Δυρμπάν, Γ': Κοντεσίνα. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. *Φ. Καμπίτογλου*

(ΚΔ΄—1333)

Επιστρέψασα ἀπὸ τὴν ἐξοχή, ξαναμπαίνω στὸ ὥμορφο σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως.

Υἱὲ τῆς Σελήνης, γιὰ νὰ μὲ μάθῃς κύτταξε τὴν (ΚΔ΄.941) ἀγγελία. Εἶχα δίκιο γιὰ ὅ,τι ἔλεγα; —ΔΡΟΣΕΡΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ

(ΚΔ΄—1334)

ΜΟΥΣΑ, τετράδιο ἔλαβα· σύσταση ὅμως; ΑΓΡΙΟΡΟΔΟ, σεῖς στεῖλατε; ΓΟΓΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

(ΚΔ΄—1335)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ (ΚΔ-652) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεύονται: Εὐρυάλη, Ροδοπέταλο, Μαραθωνομάχος. Ἐπαινοῦνται: Αἴγλη, «Μαθητικὴ Ἕνωση», Μυστηριώδης Ἱππεύς, Νεκρολούλουδο. Στεῖλτε ταχυδρομικά, ὑπολογίζοντες ἀναλόγως.

(ΚΔ΄—1336)

Από σήμερα παύω νὰ εἶμαι "Ἐκτακτος Ἀπεσταλμένος τῆς «Συναδέλφωσης» ΑΤΛΑΣ

(ΚΔ΄—1337)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "TITAN,,

Μαύρη σκιά, Κεραυνέ, Σὲρ Ραβεγκάρ, Ἀλεξανδρινὸ Ζιζάνιο, λαμβάνομεν μέρος στοὺς διαγωνισμούς σας. *Ἑλληνικὴ Πολιτεία*, Δ)σίς μας Β. Ρ. 436 ponr «Titan», Alexandrie (Egypte)

(ΚΔ΄—1338)

Τὸ Παράρτημα ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ του Συλ. «TITAN» συγχαίρει τὸν κ. Ι. Ἀστεριάδην, νικητὴν τοῦ single καὶ double καὶ τὸν κ. Νικον Στρούμζην τοῦ double tennis.

(ΚΔ΄—1339)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "TITAN,,

Ιδρύθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Συλλόγου μας συνδυασμὸς διὰ τὸ φετεινὸ Δημοψήφισμα μὲ τὸν τίτλον "ΜΕΓΑΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ,, *Συλλογοι λάβετε μέρος.*

(ΚΔ΄—1340)

Ονειρο τῆς Κύπρου, ἀφοῦ μᾶς ξέρεις τόσο καλά, ξεσκέπασέ μας. — *Μάγκας, Ἀλάνης*

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς *Β' Περιόδου* (1894—1923) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 30 ἐν ὅλῳ. Ἕκαστος τόμος ἄρραφος, δρ. *60* καὶ ραμμένος δρ. *65*. Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δραχ. *2* ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 5 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ. *12*,—εἴτε ἄρραφος, εἴτε ραμμένος.

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Υἱοῦ — Ἀθηνᾶς 8